

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

— — — ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΟΜΑΝΤΗΛΟ ΠΟΥ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΙ ΤΟ ΦΥΛΟΝ — — —

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΤΗΛ. ΔΙΕΥΘ.: ΤΡΑΘΗΝΩΝ

ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΔΡΧ. 106.600.000

80 ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ
10 ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΤΩ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩ

(έν 'Αμερική, 'Αγγλία, Αιγύπτω, Κύπρω, και 'Αλβανία)

ΠΥΚΝΟΤΑΤΟΝ ΔΙΚΤΥΟΝ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ

ΟΡΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ

ΕΙΣ ΔΡΑΧΜΑΣ

Έν ὄψει	πρὸς 4 ο/ο	Ἐπὶ προθεσμίᾳ 6 μηνῶν	πρὸς 4 1/2 ο/ο
Μὲ 15 ἡμερῶν προειδοποίησιν	4 1/4 ο/ο	1 ἔτους	4 3/4 ο/ο
		2 ἔτων	5 1/4 ο/ο
		4	5 3/4 ο/ο
		5	6 ο/ο
		10	7 ο/ο

Ταμιευτήριο

μέχρι Δρχ. 50.000 5 ο/ο

ΕΙΣ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑ ΕΠΙ :

Λονδίνου	ἐν ὄψει.	πρὸς	4 ο/ο	Παρισίων ἐπὶ προθεσμίᾳ 2 ἐτῶν	πρὸς	5 ο/ο
*	ἐπὶ προθεσμίᾳ 6 μην.	•	4 1/2	Νέας Ὑόρκης ἐν ὄψει	•	4 ο/ο
Παρισίων	ἐν ὄψει.	•	4 ο/ο	Ἰταλίας	•	4 1/2 ο/ο
*	ἐπὶ προθεσμίᾳ 6 μην.	•	4 1/2 ο/ο	Βελγίου	•	4 ο/ο
*	•	1 ἔτους	4 3/4 ο/ο	Ἑλβετίας	•	1 1/2 ο/ο

ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΛΛΟΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ ΟΡΟΥΣ

ΠΟΥΔΡΑ "ΛΟΡΙΑ",
ΕΔ. ΠΙΝΩ

ΠΡΟΣΟΧΗ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ
Ζητείτε την κάτωθι υπογραφήν και το κάτωθι σήμα.

ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ

Δ. ΜΠΟΤΣΑΡΑΚΟΥ

Έχουμε το Ρεκέρ της Έπιτυχίας από όλες τις βαφές τριχών Ευρωπαϊκά και Έλληνικά. Διὰ τοῦτο ὡς καὶ διὰ τὸ ἀβλαβὲς τῶν τριχῶν καὶ τῆς ἐπιδερμίδος ἐκ τῆς βαφῆς Δ. ΜΠΟΤΣΑΡΑΚΟΥ ἐγγυώμεθα. Ἀναλαμβάνομεν τὴν χροίαν τῆς βαφῆς ὅλων τῶν χρωματισμῶν κόρης, μύστακος καὶ γενείου με ἐπιτυχίαν Ἀφάνταστον.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ καὶ ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ
ΑΘΗΝΑΙ

ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥΝΕΑΡΙΟΥ
Ἐπαναφέρει τὸ πρότερον χρῶμα. Δὲν βάφει τὴν ἐπιδερμίδα καὶ δυναμώνει τὰς τρίχας.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ν. ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΥ
ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ ΑΡΙΘ. 48-ΑΘΗΝΑΙ
Τιμὴ Δρχ. 50, διὰ τὰς Ἑπαρχίας 60

Η ΚΡΕΜΑ ΚΡΙΝΟΣ

Κάνει τὸ ὠραιότερον δέρμα. Εἶνε ἀπολύτως ἀβλαβὲς. Συντηρεῖ τὴν καλλονὴν καὶ ἐξαλείφει τὰς ρυτίδας.
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ν. ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΥ,
ΟΔΟΣ ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ ΑΡΙΘ. 48

"NUTRICIA"

Όλλανδικὸν Γάλα εἰς κόνιν ἀποβουτυρωμένον κατὰ τὸν τέτατον ἀρίστη καὶ εὐθὴν τροφὴ διὰ τὰ βρέφη. Ἡ «ΝΟΥΤΡΙΤΣΙΑ» ἀποτελεῖται ἀπὸ τῶν ἱατρῶν. Ἐκτὸς τῆς ὥς ἂν τροφῆς διὰ τὰ βρέφη ἡ Μπρέφ ΝΟΥΤΡΙΤΣΙΑ παρέχει καὶ Γάλα τελείως ἀποβουτυρωμένον διὰ τῶν παθήσεως ὡς καὶ τὸ φημιζόμενον αὐτῆς «BABBURR» (condensed milk).

Γραφεῖα Ἀντιπροσωπείας ΣΤΑΔΙΟΥ 24 (Στά.

ΙΩΑΝ. ΓΕΩΡ. ΛΟΥΓΙΖΙΔΗΣ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΟΔΟΝΤΟΓΓΙΣΤΡΟΣ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

Ἐπὶ τετραετίαν εἰδικῶς εἰς Παρισίους σπονδυλίας, θεραπεύει με ἐντελὲς ὁδὸν ἀνωδύνου θεραπείας τὰς παθήσεις στήματος καὶ ὀδοντογίνεας, δυσσομίας, Ρυγθῆς καὶ ἄ. διὰ νεοτάτων ἐπιστημονικῶν μεθόδων. Δέχεται 9-12 καὶ 2-6 1/2. 51, δὲδς Γ' Σεπτεμβρίου 51, Στ.

ΑΦΑΙ Σ. ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

Κυρία καὶ Δεσποινίδες,

προτοῦ παραγγείλετε τὸ χεμερινὰ σαφ. φορέματα καὶ καπέλλα, ἐπισκεφθῆτε τὸ ἐπὶ τῆς οδοῦ Τσαβέλλου 73 (πάρδος Ὀδυσσεύς) Νέον Ἐργοστάσιον μας εἰς τὸ ὅποσον μορεῖτε νὰ ντυθῆτε με ὅλο τὸ Παρισινὸ γούστο.

ΤΙΜΑΙ ΛΟΓΙΚΑΙ

ΚΥΡΙΑΙ,

Η ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΝ

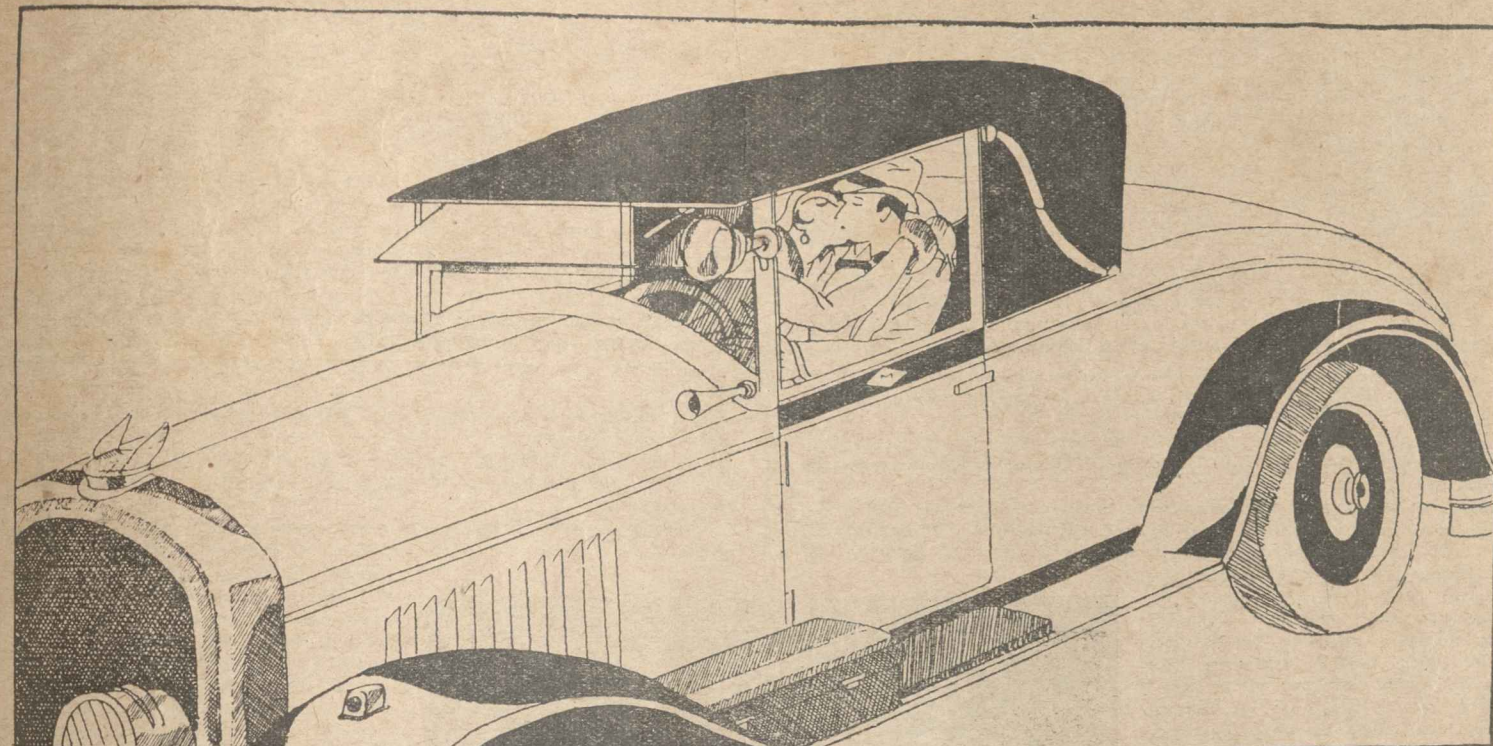
κάνει ὠραία δέρμα, δειγμάτα δωρεάν. Χωρ. Τροισ. ΑΘΗΝΑΙ

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ εἰς καὶ ἐκ βιβλίων μεταχειρισμένων καὶ θήκας, Γράψατε στὸ «Μηνιαῖον»

16 Δεκεμβρίου 1926

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

989

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΚΟΚΚΙΝΗΣ ΣΤΕΠΠΑΣ

ΤΟΥ J. KESSEL

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΠΟΥ ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΕ...

Δώδεκα ἄντρες σάβαν ἓνα λάκκο. Ἦσαν ἓνα βορσερὸν βράδυ τοῦ φθινοπώρου. Στὴ μέση τοῦ οὐρανοῦ, ποὺ φάνταζε θαμπὸς ἀόριτος ἀπ' τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, τὸ φεγγάρι ἔδειχνε τὸ γλῶσσο πρόσωπό του. Μία ὕψη πνοὴ περνοῦσε μὲς ἀπ' τὰ δέντρα, ποὺ ὄριζαν νὰ μαυρίζουν στὸ σκοτὸς, μὲς ἀπ' τοὺς ἀγρούς καὶ πάνω στὴ μαλακὴ δημοσίᾳ. Μακρυνὰ, ἡ μικρὴ πολιτεία φαινόταν μὲς' στὴ σιὰ δίχως φῶτα.

Οἱ δώδεκα ἄντρες ἐνιωσαν νὰ τοὺς βαραίνει ἡ γαλήνη τοῦ σούρουπου. Ἐμπήγαν μὲς στὸ μαλακὸ χῶμα τὰ φτιάγια τους, καὶ μὲ ἄργες κινήσεις πετοῦσαν μακρυνὰ τὸ χῶμα. Ὑστερα μὲ θολωμένο τὸ μάτι, σάβαν πάνω στὴ λαζορβὰ ποῦ, ἀπὸ στιγμὴν εἰς στιγμὴν, γινόταν καὶ πῶς μεγάλη. Κάθε τόσο, τύχαινε κανένας ἀπὸ δαύτους νὰ σταμάτησιν τὴ δουλειὰ του, καὶ ἀκίνητος ἀνέπνευε βαθυὰ τὴ βραδυνὴ δροσίᾳ. Ἡ ἔρηξη στὴν πεδιάδα ἓνα βλέμμα κατατρεγμένου ζώου. Τότε οἱ στρατιῶτες ποὺ ἐπιστάτοσαν, τὸν πλησιάζαν καὶ, βιαστικοὶ καθὼς εἶταν νὰ γυρίσουν νορὶς στὴν πόλιν, βάνανσα τόνε χτυποῦσαν μὲ τὸν ὑποκόπανο τοῦ ὅπλου τους. Αὐτὸς δὲ γύριζε διόλου. Ξανάριζε καρτερικὰ τὴ δουλειὰ του.

Μερικὰ βήματα πῶς μακρυνὰ, ἓνας λοχαγεὸς ἄντρας καθόταν κοντὰ στὴ λαζορμένη βάρη, μὲ τὸ ρεβόλβερ στὸ χέρι. Ἐκάπνιζε ῥάθυμα, σὰ νάταν ἐντελὸς ξένος πρὸς τὴ σιγὴν ποὺ ἐξελιγόταν διπλα του. Ἦσαν ὁ δῆμιος. Μὲ τὸ χοντρὸ ροζιάρικο χέρι του κρατοῦσε σφιχτὰ τὸ μπράτσο ἑνὸς παιδιοῦ ποὺ τουτοῦριζε ἀπ' τὸν τρόμο.

Σὰν πέταξε τὸ τσιγάρο του, ἔφτυσε καταγῆς, γύρισε καὶ κοίταξε τὸ παιδί, καὶ ἀνασάκωσε τοὺς ὤμους :

— Μὴν προσπαθῆς νὰ ξεφύγης, βλάκα, τοῦ εἶπε. Δὲ θὰ κατορθώσης τίποτε. Κι' ὕστερα δὲν εἶνε ὅρα αὐτὴ ν' ἀφίσης τὸν πατέρα σου... Χαχά... Δὲν εἶσαι καλὸς γιὸς !...

Ὁ δῆμιος κύτταξε τοὺς στρατιῶτες κλεινοντάς τους πονηρὰ τὸ μάτι· αὐτοὶ ὅμως δὲν εἶχαν κέρφια γιὰ γέλια. Ἦσαν ἀνθρώπος τότε ἀπὸ τοὺς κατάδικους, σταμάτησε τὸ σκάψιμο, συντριμμένος. Ἐσκαβε τὸ λάκκο τὸ δικό του καὶ τοῦ παιδιοῦ του. Μὲ μὴν ὑπερική φωνή, σφουρηχτὰ, φώναξε :

— Δὲ θὰ τὸ σκοτώσετε...; Ξέρετε, τὶ διάλο, πῶς ἓνα μορὸ δὲν μορεῖ νὰ κἀν συνομισίες... Ἀ, παλιό...!

Ἦσαν χτύπος ὑποκόπανο στὸ πρόσωπο, σταμάτησε τὴ φωνήν του στὴ μέση. Ἦσαν κόνινο ἀπὸς βῆκε ἀπ' τὸ στόμα του, καὶ ἀπ' τὰ ρουθῖνα του ἔβρεξε. Μόλις ἀντίκρουσαν τὸ αἷμα, τὰ μάτια τοῦ δῆμιος μισόκλεισαν. Τὰ χεῖλιά του τρεμούλιασαν. Σηκώθηκε, ἔσπρωξε τὸ παιδί πρὸς τὸν

ὄμιλο καὶ εἶπε :

— Ἐ... ὄρετὰ βαθὺς ἔγινε ὁ λάκκος... Οἱ κατάδικοι σταμάτησαν, μηχανικὰ τὴ δουλειὰ τους. Μείναν ἀκίνητοι στὴ στάση ποὺ τοὺς βόηκε ἡ διαταγή. Ἀκούστηκε κάποιος λυγμός.

Ἦσαν ἄλλος ἐπρόφωρεν ἀργὰ, ἓνα ἐκατοστὸ χαμόγελο τρελλοῦ :

— Σύντροφοι, τὸ φῶς λείει νὰ πεθάνη. Κοιτᾶτε τὸ ὠραίο φῶς... Γρήγορα, γρήγορα οἱ στρατιῶτες τοὺς βάλαν στὴ γραμμὴ γυρτοῦ πρὸς τὸν ὀρθάνοιχτο τάφο· τὸ παιδί προσπαθοῦσε νὰ ξεφύγῃ : μὲ μὴν γροθιά τὸ ρίξαν στὰ γόνατα.

Κι' ὁ δῆμιος, μεθοδεχτὰ, μὲ τὴ σειρά, ἀποτελείωσε τοὺς κατάδικους, ἓναν ἓνα, μὲ μὴν πιστολὰ πίσω στὸ σῆρο. Τὰ σώματα σοριάζονταν, ἀνακατεῖονταν μὲς στὴν πλαγιασμένη γῆ. Ὅταν τὸ πᾶν τελείωσε, ὁ δῆμιος γύρισε μαζί με τοὺς στρατιῶτες πρὸς τὴν σκοτεινὴν πάντα, βορρὴ πολιτεία.

Ἦσαν ἡ Πελαγία

Κεῖθερα, μέσα σ' ἓνα χαμηλὸ σκατάκι, μὴ γυναικα ἤλικωμένη καὶ μὴ κοπέλλα καθόταν γύρω ἀπὸ ἓνα τραπέζι.

Ἡ σκοτεινὰ τῆς νύκτας εἶχεν ἀλλοφθεῖ παντοῦ τοῦ ὅρου. Δὲν ἀνέβαν ὅμως τὸ φῶς, μὴν τύχη καὶ ἡ καθερὰ τους ἀντιχρῶση τῆς ἰδίας τῆς φριχτῆ σκῆψης στὸ μάτι τῆς ἄλλης.

Τῶραν σιωπηλὰ ἓνα μαῦρο φῶς, φτιαγμένο ἀπὸ κριθὰρι καὶ ψωμί. Γιὰ ποικιλία, βρισκόνταν δυὸ τρεῖς πατάτες στὸ βάθος ἑνὸς πιάτου.

Ἡ μέρες μικραίνουν, δὲ βόσκεις μητέρα :

Ἦσαν... Δὲν ξέρω... Δὲν ξέρω πᾶ τίποτε... Ἐσώπασαν μ' ἓνα κόμπο στὸ λαίμο.

Δὲν εἶχαν ἀκόμη ἀποφᾶν ὅταν ἀκούσαν ἓνα χτύπο στὴν πόρτα. Ἀμέσως, μὲ μὴ κίνησι μηχανικῇ, οἱ δυὸ γυναῖκες τρέξαν νὰ κούρουν τὸ πιάτο με τρεῖς πατάτες, καὶ τὸ ἄλλο μὲ τὸ λίγο μαῦρο ζουμί ποὺ εἶχε ἀπομένει. Ὑστερα ἀνοίξαν τὴν πόρτα. Μὴ ἀδύνατη σιλομένη ἔκαμε τὴν ἐμφάνει τῆς ποὺ ἀναγνώρισαν ἀμέσως, μ' ὅλη τὴ σκοτεινὰ ποὺ βασίλευε στὸ δωματίο.

Ἦσαν ἡ Πελαγία μὴ γεροντοκόρη, φτωχὴ ἑσώκη ποὺ, λίγους μῆνες ἀκόμη πρωτῆτα ζούσε στὸ σπίτι τους σὰν ἓνα εἶδος οἰκονόμας μὴ καί παλαιῆς ματρ. Εἶχε φύγει μὴ μετὰ ἀφῆκα, μὲ τὴ δικαιοσύνη πῶς δὲν ἤθελε πᾶ νὰ ἐπιβάρυνε τοὺς συγγενεῖς της. Στὴν μικρὴ πόλιν, ὅπου μ' ὅλη τὴν τρομοκρατία, ἡ περιέργεια εἶνε καὶ ἔλασσε, εἶχαν πολὺ ἀσχοληθῇ μὲ τὸ ἐπεσόδιο αὐτό, γιὰ τὴ Πελαγία ζούσε πολὺ εὐπορὰ τώρα καὶ στὸ στεγνὸ καὶ μαρμαρῶν πρόσωπό της διακρινόνταν χάσιμα ἀνθρώπου καὶ ἓνα ὅρος σὰ νὰ εἶταν καλλιτέχνη ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Οἱ συνομιλίες τῆς φανταζόνταν πῶς θάκανε τίποτε κρατικὲς προμήθειες ἢ ἀκόμη πῶς

θ'αγε τύχη ν' ἄρση σὲ κανένα νεόπλουτο πού θά γοητεύτηκε ἀπ' τοὺς τρόπους της κ' ἀπ' τὴν καλὴ τῆς ἀνατροφή.

Καλοπέρα Εἰρήνη Φιλίποβνα, εἶπε ἡ γεροντοκόρη μ' ἓνα τόνο σεβασμοῦ. Καλοπέρα, μικρούλα μου "Ολγα.

Οἱ δύο γυναῖκες ψιθύρισαν μερικά λόγια, λόγια καλωσορισμοῦ κ' ἡ μητέρα ἐπρότεινε :

— Πηγαίνετε στὴν κἀμαρά μου, θά σηκώσω τὸ τραπέζι. Σὲ λίγο θάρθω κ' ἐγώ...

Ἦθελε νὰ μείνῃ μονάχη. Δὲν ἐνοιῶθε τὴ δύναμη νὰ κουβεντιάσῃ, γεμάτη ἀγωνία καθὼς εἶταν ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού εἶχαν ἐξαφανισθεῖ ὁ ἀντρας της κ' ὁ γιὸς της.

Ὅταν ἀνεβήκαν στὴν κἀμαρη, ἡ Πελαγία ρώτησε :

— Ἐ, λοιπόν, ἔχουμε τίποτα νέα, φτωχιά μου μικρούλα ;

— Τίποτε... Κι' ὡστόσο, νὰ ὀχτώ μέρες πού περῶσαν ἀπ' τὴν ἡμέρα πού πήραν τὸν πατέρα καὶ τὸν Γιώργο...

— Μοῦκανε, εἶπεν ἡ γεροντοκόρη, πῶς κατηγοροῦσαν τὸν πατέρα σου ὅτι ἔλαβε ὑποκίττα γράμματα, κ' ὅτι τὰ ἔστειλε κάποιον μὲ τὸν μικρό...

Ἡ "Ολγα δάγκωσε τὰ χεῖλιά γιὰ νὰ μὴ ἐσπᾶσῃ σὲ λυγμούς : πῶς ἀπ' τὴν κατηγορία πού ἀνάφερε ἡ Πελαγία, ἔβλεπε καλὰ τὸ φῶμα τοῦ θανάτου.

Μὲς στὴ σιωπὴ πού ἐπακολούθησε, ἀκούσαν ἀπὸ κάτω τὴν κλειδαριὰ νὰ τρέξῃ καὶ μιά ὑπόκοψη κραυγὴ τῆς Εἰρήνης Φιλίποβνας.

Ἡ κοπέλλα κ' ἡ Πελαγία κατεβήκαν τρέχοντας, μὰ βόηκαν τὴν τραπεζαρία ἀδεια. Ἀπ' τὸ διπλανὸ δωμάτιο μόνο, ποῦχε μείνει μὲ μισάνοιχτη τὴν πόρτα, ἔφταναν ἕνας θόρυβος σιγανῆς κουβέντας.

Εἶταν ὅμως τέτοιο σκοτάδι, πού τὸν στάθηκεν ἀδύνατο νὰ καταλάβουν μὲ ποιὸν μιλοῦσαν ἡ Εἰρήνη Φιλίποβνα. Στὴ στιγμὴ, ὡστόσο, αὐτὴ βγήκεν ἀπ' τὸ δωμάτιο, καὶ στάθηκεν μπρὸς στὴν πόρτα σὰ γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ ὁποιοδήποτε νὰ μῆλῃ.

— Τί τρέχει ρώτησε ἡ Πελαγία.

Ἡ μάννα ἀπήντησε μὲ μιά φωνὴ ἄγρια, τραγυὰ, χαμηλή :

— Τίποτα, δὲν εἶν' τίποτα. Εἶμαι πολὺ νευρική, νά... κάποιος μεθύσιμος θέλησε νὰ μῆλῃ. Δὲν ξέρω, αὐτὸ ποῦδωσε στὰ νεύρα... Καληνύχτα, Πελαγία... Πᾶν νὰ πλαγιάσω... Κι' ἡ "Ολγα εἶνε κατακουρασμένη... Καληνύχτα...

Ἡ γεροντοκόρη, χωρὶς νὰ πῇ λέξη, φίλησε τὶς συγγενισσὲς της κ' ἔφυγε.

Ἡ Εἰρήνη μαντάλωνε ἀμέσως τὴν πόρτα. Καὶ σκύβοντας σταθερὴ τῆς κόρης της, ψιθύρισε :

— Καὶ τώρα, φέρε ἀμέσως φῶς καὶ κανένα βρεγμένο πανί. Μέσα εἶνε ὁ Γιώργος...

Ἡ "Ολγα ἐπέστρεψε κρατώντας στὸ χέρι της πού ἔτρεψε, τὴ λάμπα παρ' ὀλίγον νὰ τὴν ἀφίσῃ νὰ πῆσῃ χάμω, σὰν ἀντίκρισε, στὸ βάθος τῆς κἀμαρης τὸν ἀδερφό της.

Εἶταν καταματωμένος. Ἀπ' τὸν πληγωμένον λαμὸ τοῦ πιχτά ποτάμιο αἵματος τρέχαν καὶ σχηματίζαν στὸ πάτωμα μιά μικρὴ λίμνη πού ὀλοένα μεγάλωνε.

Ἡ Εἰρήνη Φιλίποβνα ἔβλεπε σιγὰ τὴν πληγὴ, ψιθυρίζοντας καθὲς τόσο μηχανικά αὐτὰ τὰ λόγια :

— Σ' ἓνα παιδί... νὰ κάνουν τέτοιο πράγμα σ' ἓνα παιδί...

Ἡ "Ολγα ἔπεσε γονατιστὴ μπρὸς στὴν πολυθρόνα, ἔπρεπε στὰ χέρια της τρυφερά τὰ χέρια τοῦ ἀδερφοῦ της καὶ τὸν ρώτησε μὲ λυγμούς.

— Γιώργο μου, ἀγοράκι μου, τί ἔχεις ;... Τί σοὺ κάμαν ;...

Τὸ παιδί τις κοίταξε καὶ τις δύο μ' ἓνα βλέμμα χαμένο, θέλησε νὰ μιλήσῃ μὰ βραγχοὶ καὶ ἀναθοροὶ φθόγγοι βγήκαν ἀπ' τὸ λαρυγγί του στὸ στόμα του, φάνηκε ἓνας κοκκινωπὸς ἄφρος.

— Θεέ μου ! Τοῦ ἔχουν κοψεῖ τὴν γλῶσσα... φώναξε μὲ ἀπόγνωσιν ἡ κόρη. Ὁ πατέρας τότε...

Ἡ Εἰρήνη Φιλίποβνα ἔκανε μιά κίνηση ἀπελπισίας. Ἡ "Ολγα ἔβλεπε τὰ μάτια γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ τὸ φοιχτὸ πρόσωπο τοῦ μικροῦ, μὰ μὲς ἀπ' τὰ κλειστά της βλέφαρα, χωρὶς νὰ δῇ καὶ ἡ ἴδια, ἐκτελιζήθηκε ὅλη ἡ φοιχτὴ σκηνή : ἡ ἐκτέλεσις, τὸ ξύπνημα τοῦ παιδιοῦ μὲς στὰ θεμέλια ἀκόμα πτώματα, ὁ γνοισμὸς στὸ σπῆτι μὲς στὸν πυρετὸ, στὴν ἀγωνία, τὸ αἶμα.

Λίγους δύναναι καμιά, ἀκίνητη, κοίταξε τὴν Εἰρήνη Φιλίποβνα νὰ περιποιεῖται τὸν ἀδερφό της.

III

Ἡ Πελαγία περπατοῦσε μὲ βῆμα ταχὺ μὲς στοὺς σκοτεινοὺς δρόμους κ' ἀνέπνεε μὲ εὐχαρίστησιν τὸν ἀέρα τῆς ἔρημης αὐτῆς πολιτείας πᾶνω ἀπ' τὴν ὁποία τὸ φεγγάρι, μισοκρυμμένο πίσω ἀπὸ ἀλαφροὺ σύννεφα, ἔραχνε ἓνα τραγικὸ φῶς.

Δὲν ἔπλεγε στὸ σπῆτι της. Πῆρε τὴν μεγάλη λεωφόρο μὲ τὰ πνήφυλα δένδρα, πού ὀδηγοῦσε στὸ παλιὸ γυμνάσιο. Ἐκεῖ, εἶταν τώρα ἡ ἔδρα τῆς Τσέ-κα (Μυστικῆς Ἀστυνομίας).

Ἡ Πελαγία ἀνέβηκεν ὡς τὸ διαμέρισμα τῶν «πληροφοριῶν» καὶ μπήκε μέσα σ' ἓνα μικρὸ γραφεῖο.

Κεμῆσα, κάθε νύχτα, ἀποφάσιζε γιὰ τὴ ζωὴ πολλῶν ἀνθρώπων. Ἀπ' τὴ στιγμὴ πού κάθισε στὸ γραφεῖο της, ἡ στάσις τῆς γεροντοκόρης μονομιᾶς ἄλλαξε. Ὁρθάνετο ὑπερήφανη στὸ φτωχὸ της σῶμα. Θάλεγε κανεὶς πῶς μιά ἄγρια φλόγα φώτιζε τὸ πρόσωπό της καὶ τοῦ ἔδινε μιά ἑκφρασί τῆς σκληρότητος. Εἶχε χάσει πᾶ ὅλη τὴν ντροπαλοσύνη τῆς γεροντοκόρης πού εἶχε.

Ἡ θέση της ὡς «κατασκοποῦ» τῆς Τσέ-κα δὲν τὴν εὐχαριστοῦσε γιὰ τὴν καλοπέρασιν πού τῆς ἐξασφάλιζε τόσο, ὅσο γιὰ τὴν ἐδικοποίηση πού ἐνοιῶθε πῶς ἔπερε ἐναντίον ὅλης τῆς ὥς τότε ζωῆς της ὡς παρασίτης, ὡς ὑποτελοῦς, ὡς φτωχῆς. Κάθε ἀνθρώπινο αἰσθημα μέσα της εἶχε σβύσει γιὰ νάφισχῃ τόπο σ' ἓνα ἐνστικτο ἐκδικήσεως.

Ταχτοποιήσε τις ἀναφορὲς της. Ὅταν τέλειωσε φώναξε τὸν ἀνώνυμο τῆς ὑπηρεσίας.

— Πῆς στὸν σύντροφο Σιμεὼν πῶς θέλω νὰ τοῦ μιλῶ, εἶπε. — Πήγαινε ἐλεύθερα. Ὁ σύντροφος, πρόεδρος τέλειωσε τὴν ἀνάκρισιν του.

Τὴν ὥρα πού ἡ Πελαγία ἔφτανε μπρὸς ἀπ' τὸ γραφεῖο τοῦ ἀνώνυμο μὲ καταματωμένον πρόσωπο...

Μὲς στὸ δωμάτιο βρισκόταν ἓνας ἀνθρώπος κοντός. Ὁ λαμὸς του εἶταν παχύς, τὰ μάτια του ἐρυθροπλά, οἱ γροθίες του πελώριες.

Ἡ Πελαγία κάθισε μπρὸς τὸ εὐρὸ προεδρικὸν τραπέζι, πού εἶταν καταφορτωμένον ἀπὸ χροιά, τραπεζογραμμάτια, γεμάτα μελανὴς σάχη ἀπὸ τσιγάρα, αἶμα πτηνῶν. Ὁ σύντροφος Σιμεὼν πρόσφερε στὴν γεροντοκόρη καφέ, χρέμα, ἄσπρο ψωμί. Τοῦ ἔδωσε τὴν ἀναφορά της μὲ σαφήνεια, μέθοδο καὶ ἀκριβολογία.

Κι' ὡς τὴ στιγμὴ πού ἡ αἰὴ ἀντίειλε μὲ τὴν δροσιὰ της πᾶνω ἀπ' τὴν πόλη, ἡ γεροντοκόρη κ' ὁ πρόεδρος, καθέννας γιὰ λογιωτισμὸν του, ἐργαστήκαν μὲ πυρετὸς ὁμοσυντηριότητα μὲς στὸ σιωπηλὸ σπῆτι πού εἶταν γεμάτο ἀπὸ βοῆς πᾶνω.

Τὰ ὑπόγεια, κάτω, εἶταν γεμάτα ἀπ' τὴν ἀνθρώπινη σάπια, γεμάτη ἀγωνία καὶ τρόμο.

IV

Ἡ Εἰρήνη Φιλίποβνα κ' "Ολγα ξενυχτήσαν ὅλη τὴ νύχτα τὸ παιδί πού δὲ μπορούσε νὰ τὸ πῇ ὅπως εἶταν ἀδύνατο νὰ προσφέρῃ τὸ φτωχὸ καὶ μιά λέξη. Ὅλη τὴν ἡμέραν ἐξοραζήσαν μὲς στὰ μάτια του. Σὰν ἀνέτειλε τὸ θεοῦ ἡμέρα ἡ μητέρα εἶπε στὴν κόρη της :

— Χορεύεται ἓνας γυαλός.

— Ποιὸς ; ρώτησεν ἡ "Ολγα.

— Ὑπάρχουν πεντέξ, γυαλοὶ γνωστοί τους, μὰ κανέναν δὲν τοὺς ἐνέπνεε ἀπόλυτην ἐμπιστοσύνη. Ὁ φόβος τοὺς εἶχε διαφθεῖρι κ' αὐτοὺς, σὰν τοὺς ἄλλους... Οἱ δύο γυναῖκες

δίστασαν ἐπὶ πολλὴ ὥρα. Ἀποφασίσαν τελοσπάντων νὰ προσκαλέσουν τὸν πῖο ἡλικιωμένο ἀπ' ὅλους τοὺς, ἓνα γεροντάκο πού εἶταν γιὰ τὸς τῆς Εἰρήνης Φιλίποβνας ἀπὸ τότε πού εἶταν ἀκόμη μικρὴ παιδούλα. Ἡ τιμὸτης του θά μπορούσε νάντικαταστήσῃ τὴν ἐλλειψὴν μεγάλης μορφώσεως.

Ἡ κοπέλλα τὸν βόηκε μὲς στὴν ἄθλια κατοικίαν του, ὅπου ζοῦσε μαζί μὲ τὴν γυναῖκα του. Δὲν τόλμησε μπροστὰ σ' αὐτήν, νὰ ἐκθέσῃ τοὺς λόγους τῆς ἐπισκέψεως της. Εἶπε μονάχα στὸν γυαλὸ πῶς τὸν ἐγύρνε γιὰ τὴν μητέρα της πού ἔπασχε ἀπὸ ἀλγίες.

Ὅταν ὁ γέρος γυαλὸς μπήκε στὸ δωμάτιο ὅπου βρογχοῦσε τὸ παιδί, δὲν κατάλαβε ἀμέσως τὴ συνέβαντα. Ἀντιγράφοντας ὅμως τὴν βραυὰ πληγὴ, τοῦ σβέχοντος στάθηκε καὶ τᾶχος :

— Τί τρέχει λοιπόν ; Μὲ κοροϊδεύεις, "Ολγα Νικολάεβνα.

Ἡ μητέρα, μὲ λίγα νευρικά λόγια τοῦ εἶπε τὴν ἀλήθεια. Ἐνῶ τοῦ μιλοῦσε, τὸ πρόσωπο τοῦ γέροντα ἀλλοιώνονταν ἀπὸ ἓνα ζῶδιό τρόμο. Κρῖος ἰδρὸς φάνηκε στὸ φαρμακὸ του κεφάλι. Μονομιῶσε :

— Δὲ μπορὼ νὰ κατατεῖν σ' αὐτὰ... Μὲ περμένει ὁ θάνατος, ἂν τὸ μάθουν... Καὶ θά τὸ μάθουν... Ὅχι, ὄχι, φεύγω...

— Παῦλε Θεοντόροβιτς, πῆς μας μιά λέξη, μόνο μιά λέξη, εἶπε ἡ δυστυχισμένη περφόνητας ἀπάνω του... Νὰ τοῦ βάλωμε χρῆς κουρσέσσες ;...

— Δὲν ξέρω... Ναί.

— Δὲν μπορεῖ νὰ κοιμηθῇ. Δόστε του κάτι...

— Πάρτε αὐτὸ τὸ μπουκαλάκι μὲ τὸ λάβδανο, τῶρα φέρε γιὰ

Ἄνοιξε τὴν πόρτα κ' ἐφάνη ὁ Τσεκίστας

σας. Δόστε του μερικὲς στάλες, τὸ βράδυ. Μὴν τοῦ δώσετε ὅμως πολὺ γιὰ φέρονε θάνατο. Τώρα, ἔχετε Εἰρήνη Φιλίποβνα. Μὲ συγχωρεῖτε ἀλλὰ καταλαβαίνετε θά μὲ σκοτώσουν καὶ μένα σὰν τὸ μάθουν. Καὶ μὲ τρεμουλιαστὰ βήματα, ἔρριξε ὁ γιατρός ἔξω δίχως νὰ εἶδῃ οὔτε ἓνα βλέμμα στὸ λαβωμένον παιδί.

Τὴν ὥρα πού ἔφυγε συνήνησε τὴν Πελαγία. Αὐτὴ, τοῦζανε τόπο νὰ περάσῃ χωρὶς τίποτα στὴ φυσιογνωμία της νὰ φανερώσῃ τὴ χαρὰ πού ἐνοιῶθε ἐπειδὴ τὸν ἀνεκάλυψε, σὰν τὸν κυνηγὸ πού πετυχαίνει διπλὸ θήραμα. Δὲν εἶπε τίποτα μὰ μὲς στὸ μεθυστικὸ μυαλὸ της πέρασε σὰν ἀστράπη αὐτὴ ἡ σκέψη.

Θὰ τὸν γράψω κ' αὐτὸν στὰ χροιά μου, τὸ βράδυ ὁ θάνατος τὸν περιμένει...

Στὸ σκαλοπάτι παρατήρησε μεγάλους λεκέδες κοκκινωποὺς καὶ ψιθύρισε :

— Ἡ χρεστήν ἐκτέλεσις, ἡ συζήνησις τῆς Εἰρήνης, ὁ γιατρός, τὰ σημάδια αὐτὰ ἀπὸ αἷμα. Δὲν εἶνε καμιά ἀνάγκη νὰ μῶ μὲσα, ἀπὸ τὰ ἔξω ὅλα.

Λίγες ὥρες ἀργότερα, ἡ "Ολγα, ἐπιχειρῶντας νὰ βγῇ γιὰ τὴν πόλη γιὰ νὰ φρονίσῃ, βροδῆκεν ἀντιμέτωπὴ μὲς στὴν πόρτα της μ' ἓνα μεγαλόσωμο ἄντρα, χωρὶς σακκάκι πού τὴν ἔσπρωξε βίαια, φωνάζοντας :

— Δὲν περνᾶω πιά, κοπέλλα μου.

Ἡ κόρη ξαναμπήκε ἀμέσως στὸ σπῆτι, μὲ συντριμένα τὰ γόνατα, κ' ἔπεσε στὸ πάτωμα μὲ λυγμούς.

— Μαριά, μαριά ! ἐφάνηκε :

Ἡ Εἰρήνη Φιλίποβνα ἔτρεξε κοντὰ της. Τότε ἡ "Ολγα τῆς εἶπε :

— Εἶνε κάποιος Τσεκίστας ἔξω στὴν πόρτα, μητέρα. Δὲν ἀντέχω πιά. Νιώθω νὰ μὲ πιάνῃ τρέλλα.

— Πρέπει νὰ μᾶθουμε, εἶπε ἡ μάννα.

Ἄνοιξε τὴν πόρτα ἀπορασιαστικά, κ' ἀναμέτρησε μὲ τὸ βλέμμα τὸ σκοπὸ. Μονάχα τὸ συμφῶρον θά μπορούσε νὰ τὸν κινήνῃ νὰ μιλῇ. Ἡ Εἰρήνη στηρίχθηκε μὲς καθαρά, μὲ σιγανὴ φωνή :

— Γιατὶ σὲ βάλαν δῶ ; Ἀντὶ τὴν μαρτυρήσῃς, θά κερδίσεις δύο χρυσοὺς σταυροὺς.

Ὁ ἀνθρώπος κοίταξε γύρω του καὶ εἶπε :

— Φέρε...

Ἡ μάννα ξεκοιμήσας ἀπ' τὴν "Ολγα τὸ σταυρὸ της ἔβγαλε ἀπ' τὸ λαμὸ της καὶ τὸ δικὸ της σταυρὸ καὶ τὰ ἔδωσε στὸν Τσεκίστα. Τότες, αὐτὸς τῆς ἐξήγησε ἀδιάφορα καὶ βαρυσεσημένια :

Φαίνεται πῶς κορβέτε κάποιον δραπέτη. Ὁ ἀρχηγὸς θά τὸν πιάσῃ σήμερον θά τὸν πᾶνε στὸ νοσοκομεῖο, καὶ σὰ γιαντεντὴ θά τὸν σκοτώσουν...

Ἡ Εἰρήνη στηρίχθηκε τὸν τοῖχο γιὰ νὰ μὴ πέσῃ. Ὁ σκοπὸς ὅμως τὴν ἔσπρωξε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ μουρμουρίζοντας :

— Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε τώρα, λιποθυμίες !...

Ἡ "Ολγα εἶχε ξανασηκωθεῖ μὲ κόπο, καὶ, χαμένα, πρόφρε λόγια φοιχτὰ :

— Θὰ τὸν ξαναπιάσουν θά τὸν γιαντεντῶν. Θὰ χονταί κάθε μέρα στὸ νοσοκομεῖο νὰ δοῦν ἂν εἶνε καλλίστερα. Θὰ τὸνε πιάσουν στὰ χέρια τοὺς πού δὲν ἐστεγγύναν ἀκόμα ἀπ' τὸ αἷμα, σὰν κάποιον ζῶον πού παχαίνουν γιὰ νὰ τὸν παριδώσουν στὸ χαπάκι. Κι' αὐτὸς

θὰ τὰ ἔσῃ ὅλα... Θὰ ξαναπιάσῃ τὸν ἴδιο δρόμο, θά ξαναπιάσῃ τὸ λάζκο, πᾶνω ἀπ' τὸν ὁποῖο θά τὸν σκοτώσουν...

Ἡ Εἰρήνη Φιλίποβνα ἀκούγε τὴν κόρη της μὲ προσοχή. Τὰ λόγια αὐτὰ πού ἀπὸ πρὶν καθόριζε τὸ μαρτυροῦν τοῦ παιδιοῦ της, δὲ φαινόταν νὰ τὴν συγκινῶν ὅλα μὲ ἀλλοῦ κανεὶς πῶς τῆς εἶδαν θάρος, δύναμη, πίστη. Κι' ὅταν ἡ "Ολγα, ξαντεμένη ἐσπᾶσε, ἡ μάννα τῆς πλησίασε, τῆς χαίδεψε τὰ μαλλιά μὲ κίνηση γεμάτη γαλήνη καὶ εἶπε, παράξενα ἡρεμῇ :

Μὴ φοβᾶσαι, ἀγάπη μου. Δὲ θά τοῦ κάνουν τίποτε. Πῆγε γιὰ κηδὴσι στὸ προσκεφάλι τοῦ μικροῦ πού τὴν περιέμενε μὲ ἀγωνία, ἀνίσχυος ἀπ' τὰ κλάματα πού φτάναν ὡς αὐτὴ. Τὸ βλέμμα τῆς μίννας τοῦ ἔπεσε στὰ μάτια τοῦ γιὰ μὴ στιγμὴ τόσο καθάρο, τόσο ἡρεμο καὶ ἐλευθερωμένο ἀπ' τὴν παραμικρὴν ἀνησυχία, πού τόσο μὲς μὴν γαλήνη στὴν ψυχὴ τοῦ ἀρρώστου. Τοῦ μίλησε κ' ἀλάσε τὸν ἐπίθεσμό του γιὰ νὰ φρεσκάσῃ τὴν φλογισμένην του πληγὴ.

Ὅλες οἱ τρυφερὲς κινήσεις της εἶχαν κάτι πῖο πλατὺ καὶ πῖο ὠραῖο κ' ἀπ' αὐτὴ τὴν μητρικὴ στοργή, κάτι πού ἀγγίζει τὸ θεῖο.

Ὅστόσο ἡ μητέρα κοίταξε πότε θά βασιλέψῃ ὁ ἥλιος. Ὅταν ἀρχίσει πᾶ νὰ βραδυνῇ εἶπε τρυφερά στὸ παιδί της :

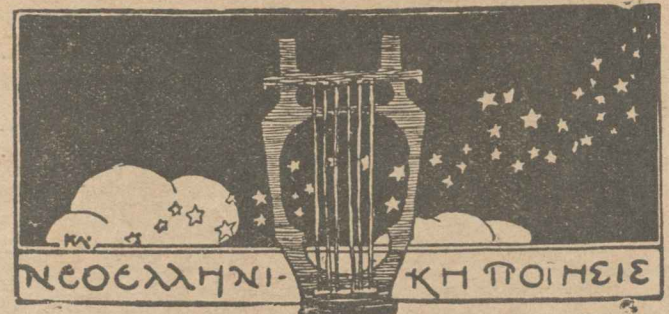
— Πρέπει νὰ πλαγιάσῃς μικρὸ μου. Ὁ γυαλὸς μοῖδωσε ἓνα φέρομακο γιὰ νὰ κοιμηθῇς. Στάσου νὰ στὸ ἐτοιμάσω.

Σηκώθηκε, κ' ἔχρε μὲς σ' ἓνα φλιτζάνι ὅλο τὸ λάβδανο τοῦ μπουκαλιῶ. Ἡ μεγάλη αὐτὴ δόσις θά θανάτωνε σίγουρα τὸν πληγωμένο. Ποῖν ὅμως δόσει στὸ παιδί τὸ θανατηφόρο ὑγρὸ, ἐνῶσε νὰ τὴν κυριεύῃ μὲ λιποθυμία. Διέσχισε τὸ δωμάτιο, ὅπου ἡ "Ολγα, μὲ τὸ κεφάλι χαμῶνε μὲς στὰ χέρια της ἔμενε σὰν ἀπολιπομένη μισάνοιξε τὴν πόρτα. Ὁ Τσεκίστας εἶταν πᾶνω καί, κινεζίζοντας ἓνα τσιγάρο. Τότε ἡ Εἰρήνη Φιλίποβνα δὲ δίστασε πιά...

Ξαναγύρισε στὸ δωμάτιο τοῦ μικροῦ, ἔσπρωξε πᾶνω τὸν φίλησε τὰ ματωμένα του μὲ μιά γλῶσσα γεμάτη ἀπόγονοις, γεμάτη ἐξάντληση, γεμάτη σπαραγμὸ καρδιάς, καὶ τὸν βόηθησε νὰ πῇ τὸ λάβδανο.

Κατόπιν, ἀδιάφορη πᾶ σὲ ὅλα, περιέμενε ἐκεῖ, ὀρθία, νὰ ῥοδῇ οἱ Τσεκίστες...

Μετάφρ. I. A.

Η ΕΥΤΥΧΙΑ

Τὴν Εὐτυχία ἂν προσμένῃς, τὴν νεοῦδα μὲ τὴν λευκὴ ἀέσπρη στολή, νάχῃς στοίμωμο πάντα τὸ τραπέζι, νάχῃς τὴν γνώμην πρόθυμην, καλή.

Μιά μέρα, πού θὲ νῶσαι ἀπελπισμένους κ' ἡ ὑπομονὴ σου θάνη λυγιστὴ, τὰ ῥοδιὰ τῆς δάχτυλα θά κρούουν τὴ θύρα σου ἀπὸ τὴν σφαλιστὴ

Κι' ἡ Εὐτυχία θά μῆλῃ νὰ πλημυρῶσῃ τὸ σπῆτι μὲ τὸ θάμα τὸ ἱερό.

Μὴν προσφῆς, φίλε, πᾶνω μόνο λίγο φοιμὴ κ' ἀλάτι καὶ νερό.

Μὰ νῶσαι ταπεινὸς κ' μὴ φωνάζῃς τὴν εὐτυχία σου ἀγάντια στοὺς θεοὺς ἡ Εὐτυχία τρομάξῃ καὶ σοὺ φέρῃ σὰν τὸν καπνὸν στοὺς οὐρανοὺς...

Στέφ. Δάφνης

ΒΡΑΔΥ Σ' ΕΝΑ ΧΩΡΙΟ

Γαῖνημένη, ξάστερη, γαλάζια πέτρα ὡς πέτρα, Κροντάλλιν ἀπ' τὸν ὄρθο της, ὡς τὸν ἔσπερον της, Κ' εἶχε πλανήται καὶ τ' ἀπὸ χροὸ φεγγάρι ἡ μέρα Κι' ἀργεῖα δίδετο ἀγρυπνο κ' αὐτὸ στὸν οὐρανὸ της.

Τώρα ἀποκάτω ἀπ' τὰ βουνὰ τὰ θεῖα πού ἱσχυῶσαν Μαζῶσαν τὰ κοπάδια τοὺς ἀπ' τὰ λιβάδια οἱ στάνες Τοῦ κάμπου τὰ μικρόπουλα σκαπάνε θολῶσαν

Τὰ στερομήματα τοῦ χωριοῦ κ' οἱ αὐλὲς το

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΕΡΡΙΚΟΣ ΜΥΡΖΕ

Ο συγγραφέας των «Μποέμ». — Πώς έσπούδασε. — Η επιμονή του πατέρα του : — «Η θά γίνης ράφτης σάν κι' έμένα ή δέν θέλω νά σέ ξέρω γιά παιδί μου». — Μιά ζωή γεμάτη περιπέτειες, φτώχεια και κακομειρία. — Πώς έγραφτόσανε οι Μποέμ. — Μια δεξιά που φτάνει πολύ άργα. — Η άρρώστειά του. — Τα τελευταία του λόγια. — Ο θάνατός του.

Σ' ένα στενό καμαράκι του θυρωρείου, κάτω στην είσοδο ενός μεγάλου της οδού Τεμπλ, στα 1822, γεννήθηκε ο μικρός Έρρικος Μυρζέ, ο μέλλον ενδοξος συγγραφέας του περιφημού έργου «Σηναί του Βοημικού βίου».

Ο πατέρας του εκτός από το επάγγελμα του θυρωρού, όπως οι περισσότεροι θυρωροί της εποχής εκείνης, εΐτανε ακόμα και ράφτης, βοηθούμενος δέ και από την γυναίκα του εργαζότανε, κάνοντας διάφορες επιδιορθώσεις ρούχων στο μικρό αυτό καμαράκι του θυρωρείου και κατόρθωνε έτσι να κερδίξη περισσότερα και να μη στερείται, όπως οι άλλοι θυρωροί που είχαν περιορισθεί στο επάγγελμά τους.

Μόλις ο μικρός Έρρικος έγινε 12 ετών ο πατέρας του άρχισε να του δείχνη πως πιάζουν την βελόνα και πως ράβουν τα ρούχα και να τον στέλνει σε διάφορες δουλειές που παρουσιάζονταν στο μικρό ραφτάδικο.

Είς μάτην ή μητέρα του έπέμενε να τον αφήσουν ακόμα στο σχολείο ο γέρο-Μυρζέ ούτε ήθελε να τ' άκούση τα γράμματα και ως μόνο όνειρο που είχε στη ζωή του ήτανε να ιδή κάποτε τον γιό του ένα καλό ράφτη με μεγάλη πελατεία.

Οι μήνες περνούσαν και ο μικρός Μυρζέ που με μεγάλη του λύπη αναγκάστηκε ν' αφήση τα βιβλία απ' το χέρι του, μαράζωνε μέρα με την ημέρα μαθαίνοντας τη ταπεινή και ξένη με τον έαυτό του τέχνη του ράφτη. Η μητέρα του όμως, που είχε αντίληψη από πολύ νωρίς τον κοινό αυτό πόνο του παιδιού της, δέν μπορούσε πιά να τον βλέπη έτσι λυπημένο και σκυθρωπό να τρουσιέται με τη βελόνα στο χέρι, και μια μέρα ανέβηκε στο δεύτερο πάτωμα του μεγάλου, όπου κατοικούσε σ' ένα δωμάτιο ο καθηγητής του Πανεπιστημίου κ. ντε Ζονύ, στον οποίον και ζήτησε με δάκρυα μια μικρή προστασία για το γιό της. Ο καθηγητής συγκινήθηκε τόσο που κατέβηκε άμέσως και μίλησε με το γέρο-Μυρζέ για το ζήτημα του μικρού Έρρικου.

Ο πατέρας του όμως εστάθηκε αδύνατο να μεταπεισθή, επιμένοντας και φωνάζοντας ακόμα και μπροστά στο γιό του : «Η θά γίνης ράφτης ή δέν θέλω να σέ ξέρω γιά παιδί μου». Τότε ο καθηγητής ειλε ιδιαιτέρως στη μητέρα του Έρρικου πως δέν πρέπει να ξαναγίνη λόγος πιά στον πατέρα του γι' αυτό, και ότι αναλαμβάνει πιά ο ίδιος γιά να σπουδάση το γιό της και έτσι ο Έρρικος ετοιμάσθηκε, το άλλο πρωί, να φύγη απ' το σπίτι—κυφοά απ' τον πατέρα του—και να κλεισθή σ' ένα σχολείο έστωιερικό, στο οποίο τον συνέστησε ο κ. ντε Ζονύ.

Όταν τελείωσε το σχολείο αυτό ο Έρρικος, με την προστασία πάντοτε του καλού αυτού καθηγητού προσελήφθη ως γραμματέας στο Γραφείο ενός Ρώσου διπλωμάτου ο οποίος του έδινε ως μισθό 50 φράγκα τον μήνα. Κι' έτσι ο Έρρικος κατόρθωνε να ζήση όπως-όπως έξη χρόνια μέχρι του 1848, όποτε σέ ηλικία 26 ετών, έλαβε την μητέρα του, την μόνη ψυχή με την οποία μπορούσε να συνεννοηθή στον κόσμο, γιατί ο πατέρας του δέν ήθελε ούτε να τον ξέρη, αφού δέν ήθελήσε ν' ακολουθήση το επάγγελμα του ράφτη, διά το οποίο τον προωρίζε.

Κ' έτσι ο Μυρζέ φεύγοντας από το γραφείο του Ρώσου διπλωμάτου, μόνος και έρημος χωρίς κανένα προστάτη—ο καλός κ. ντε Ζονύ είχε πεθάνει κι' αυτός λίγο πριν απ' τη μητέρα του—βρέθηκε ζητώντας τροφή και στέγη μέσα στο λαβύρινθο του Παρισιού.

Από την εποχή αυτή άρχίζει γιά τον Μυρζέ μια ζωή γεμάτη φτώχεια, κακομειρία, πίκρα και απαγοίτευση.

Δύο χρόνια πριν, όταν ακόμα ήταν στο γραφείο του Ρώσου διπλωμάτου, είχε τελειώσει μια συλλογή ποιημάτων, και τώρα ζητούσε να τα δημοσιεύση, μα μόλις μετά τέσσερα χρόνια κατέφερε, με μεγάλη του στήριξη να τα ιδή τυπωμένα.

Τα τραγούδια αυτά, που εινε γραμμένα με πίκρα και πόνο γιά την στερημένη ζωή του, περσαν σχεδόν άπαρτήρητα και ο Μυρζέ έξακολουθούσε να μην μπορεί να βρή καμιά ενοχασία θετική.

Άλλοτε διορθωτής και άλλοτε ρεπόρτερ σε μικρές και λαθρόβες έφημερίδες κατόρθωνε να γράφη κανένα μικρό άρθρακι, έλπιζοντας να τον πάρουν με το μήνα σε καμιά έφημερίδα έστω και μ' ένα εικοσιπεντάροκο μισθό.

Κι' έτσι ο Μυρζέ εξακολουθούσε να στερείται και να υποφέρει, χωρίς καμιά έλπιδα καλλιτερέψεως. Η ανέχεια του είχε φθάσει

σε τέτοιο βαθμό, ώστε κάποιο πρωί που διάβασε σε κάποια έφημερίδα ότι η Τράπεζα της Γαλλίας εξέδωκε νέα τραπεζογραμμάτια των 25 φράγκων, γυρίζοντας ειλε στην παλιά του μελαγχολία : — Εΐδατε ; Βγήκανε τα καινούργια εικοσιπεντάρια ! Πώς ξέρει αν θά πάρω ποτέ στα χέρια μου κανένα !..

Το καφενείο «Μορίς» ήταν το μέρος που περνούσε τις περισσότερες ώρες της ημέρας του. Εκεί έγραφε και διόρθωνε τα χειρόγραφα μιας έφημερίδας στην οποία ήτανε διορθωτής.

Αργότερα κατέφερε, ύστερ' από πολλές παρακλήσεις, να γίνη διευθυντής ενός παιδικού περιοδικού και τακτοποιήθηκε κάπως οικονομικώς τότε άρχισε να γράφη—όταν είχε καιρό—μερικές σελίδες της αυτοβιογραφίας του, οι οποίες έμελλαν να γίνουν αργότερα ή βάση του μυθιστορήματός του «Οι Μποέμ».

Δυστυχώς όμως και στο περιοδικό αυτό δέν έμειλε να μείνη πολύ γιάτι σε λίγο καιρό τόν άλλαξαν κι' έτσι ο Μυρζέ ξαναγύρσε πάλι στην ίδια του φτώχεια.

Άπελπισμένος απεφάσισε να έπισκεφθή τον διευθυντή της έφημερίδας «Ο Καλλιτέχνης» Arsène Hns-aye, τον οποίο είχε γνωρίσει εκείνη τον καιρό, και να του ζητήση ενοχασία. Ο Ούσσάβ, που είχε άρχισει να διαβλέπη στον Μυρζέ τις ικανότητες ενός μυθιστοριογράφου τον συμβούλευσε ν' αφήση τους στίχους και να έπιχη οήση να γράφη κανένα μυθιστόρημα. Ο Μυρζέ στην άρχη ηνόνηθη, αλλά αργότερα ξαναγύρισε στον Hons-aye γιά να του πει πως το μυθιστόρημά του θά ήταν μια περιγραφή της ζωής των Μποέμ, που ήταν και η δική του ζωή.

«Οι Μποέμ» εξέδόθησαν λίγο αργότερα—με την ύποστηρίξη του διευθυντού του «Καλλιτέχνη»—και είχαν μεγάλη επιτυχία. Ο Μυρζέ έγινε άμέσως γνωστός και πολλές έφημερίδες άρχισαν να ζητούν την συνεργασίαν του. Σε λίγο, ο Θεόδωρος Μπαρναρ του έπρότεινε να συνεργασθούν γιά να βγάλουν από το μυθιστόρημά του ένα θεατρικό έργο. Ο Μυρζέ δέχθη ευχαρίστως, το έργο έγραφη και μετά ένα μήνα, ένα βράδυ, στο θέατρον «Όντεάλ» οι δύο συνεργάται είχαν θριαμβευτική επιτυχία.

Έτσι ο Μυρζέ, μετά την επιτυχία αυτή των Μποέμ, άρχισε ν' αναλαμβάνει πιά οικονομικώς και να εοράζεται πιά άνετα. Δεν γράφοι πιά στα καφενεία, έγραφε σ' ένα φίλο του στη Μασσαλία. Άρχίζω να κερδίζω αρκετά, χωρίς στους αγαπημένους μου μισθώ.

Την εποχή αυτή δημοσιεύει και δύο άλλα μυθιστορήματα, το «Πεϊ Λατόν» και την «Αντελίνα Προτά» τα οποία τον έκαναν περισσότερο γνωστό. Ήταν πιά ο συγγραφέας που άρεσε σε όλους και άρχισε να προσελκύει σιγά-σιγά και την προσοχή του έπισημου Γαλλικού κράτους, το οποίο στα 1859, του άπένεμε το παράσημο του στανουρού της Λεγεώνας της τιμής.

Φαίνεται όμως πως δέν μπορεί να περάση κανείς άτιμωρητος, όλα του τα νεύατα, σε τόσες στερησεις και κακουχίες, σε τόσους πόνους και απαγοιτεύσεις.

Ο Μυρζέ, δέν μπόρεσε να χαρή γιά πολύ την ευτυχία αυτή που μόλις είχε άρχισει να του χαμογέλαη. Έκεινος που στα πονεμένα του τραγούδια—στοις νεανικούς του έκεινους στίχους, είχε τόσο ηνόνησει μια ώραία γλυκειά, και έξχνιαστη ζωή, δέν εΐταν φαίνεται προσωριμένος ούτε να ζήση, αλλά και ούτε να πεθάνη ευχαρίστημένος.

Το 1861, κάποιο καλοκαιρινό βράδυ, την ώρα που διάθωνε τα δοκίμια του νέου του βιβλίου «Χειμωνιάτικη νύχτα» αίσθάνθηκε μια απότομη αδιαθεσία. Ένας φίλος του γιατρός που έλάληκε έμεσως διέγνωσε έγκεφαλικό πυρετό—κάποια μορφή μηνιγγιτίδας—και ειπε να τον μεταφέρουν στη Κλινική Ντυμπούα, όπου όμως δέν μπόρεσε να μείνη πολύ, γιάτι ύστερα από δύο ημέρες, ή κατάσταση του άρχισε να γίνεται άτελειπτική και ο θάνατος έληλυσάσε.

Το άλλο βράδυ ο Μυρζέ, σέ ηλικία μόλις 39 ετών, άφησε την τελευταία του πνοή ψιθυρίζοντας την άρχη ενός παλιού τραγουδιού του :

Τελειώνω, τελειώνω άπάντε βράδυ...
Έτσι τ' άβλεψε ο θεός γιά να πεθάνω
ώρατος και νέος πριν ακόμα αγαπήσω

Μια άνοιξιάνικη άνοιξη τον κόσμο έτσι ν' άφήσω...

Μαοκενή Τάκη Διακή

ΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΚΑΝΤΑΔΑ

Του Άλφρε ντε Μυσσέ.

Να το χαμογέλο σου,
ή φωή σου που στενάζει
και τ'ό γέλιο τ'ό γλυκό σου
ή άγριες χωρίς τάξει
κάποια χρόνια που διαβήκαν,
κάποια ρόδα μωρούμπα
που μια μέρα μαραζήσαν
την καρδιά σου πεθαμένα...

Να πολυαγαπημένη,
θλίψη όταν με βασανίζει,
βλέπουμε την άρριμένη
θάλασσα να κυματίζει
τό γαλήνιο τ' άσπρογάλι
μιάς καλει χαμογελώντας
και τους δύο μας στην άγκυλή
την γλυκειά σου τραγουδώντας.

Ταλιά μου αγαπημένη,
σε θυμάται με χαρά
και γιά όσα ενδής πεθαίνει
όποιος σ' έλεε μια φορά !
Όλοένα τ' άνησι το
και γαλήνιο σου άσπρογάλι
όταν παλάτι μαγεμένο
της Άράνης θά προβάλλη.

ΜΑΚΡΙΑ ΑΠ' ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Της Μαρσελίνας Βαλμέρ

Της μοναξιάς μου θύμωσες άνοιξτε αγαπημένες,
την σόφια Τόρμε μπρος σ' αυτή κι' ο κόσμος με φοβίζει.
Τι πόθος κι' έρωτες δέρονται το ρού μου άταρτασμένες
όσοις ή σιωπή της : τη φτωχή καρδιά μου άποκοιμίζει.

Σαν το παιδί είναι που ζητά τη μάνα του όλοένα
έπο ή φωνή του σβήνεται : στο κλάμα φοβισμένη.
Μια θύμησθ προσέοιξη με βαννίζει έμένα
στην πρώτη θλίψη του δέν εν' άλλη καμιά κομμένη.

Μαΐες, γλυκειές μου θύμωσες, να με παρηγοήσετε,
παρτοινά στους πόνους σας νέες χάρες ξεχωρίζω
μιάς, πατέρας κι' ούσανος εσείς γιά μένα είστε !
Πάντα μου σάς χαμογέλο τ'ά μάτια ενώ σφονγγίζω.

Έλατε να μου δώσετε τον ήλιο, τα λουλούδια,
τον ήλιο που δροσερά χορεύει τραγουδώντας,
το ήλιό μου δώσαν με χαρά παρθεναία άγγελόπαιδα
και ντροπαλιά τ'ά πρόσωπα τ'ά γύα μας κοκκινίζαν.

Μες στο ήσυχο όταν την καρδιά το κτύπο σάς βυθίζω,
παύεις και νέες άγάπες μου, με μάτια δακρυομένα
αν το νερό που σ' έρωτο κυλάει σ' άντικοιζώ,
ώ, εσείς που λάμπουν οι όμοιοι σας καθρέφτες όλοένα.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Του Φρανσουά Κοππέ.

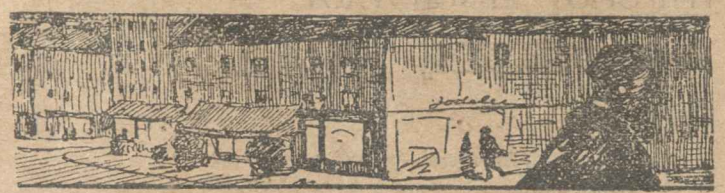
Πέρα στην κάμψη των ξανθών και στα κλαδιά θά πάμε
γιά ν' απολαμμερήσουμε το δειλί με κρυφή
λαγάρια άσταστην ενό μαζί θά κυνηγάμε
τις πεταλούδες σ'ό κι' εγώ τη φρεσνή στρογγυή.

Μία στροφή θά διελέξουμε στη βροδινή ησυχία
κάποι άπό τις στεγασμένες και πλάι στην καλαμιά
ν' αποδοίμε καλότερα τη θείαν εγώ άνοησία
και το τραγούδι των νεύων εόν μες στην έρημιά.

Μαζί άκονθώντας χαρούμενοι τ'ά μαγκαλά άσπρογάλια
ποι τ' άφρομένα κήματα χτυπούν καμιά φορά
θά βρούμε να ενωδάζονται σ'ά ρόδα σ' άνοησία
βίους εγώ λαμπρούς κι' εόν λουλούδια δροσερά.

Και βλέποντας την τοίλα μας πεύ όρατο το καλοκαίρι
θα χάρη τότες ο έρωτας πριν φύγη βισοκικός.
Έγώ, ο ποιητής την ποίηση, σέ, θά κρατώ απ' το χέρι,
σ'ό θάμνο που άμωροφτέρι κι' εγώ πειθ έρωτικός.

Μετάφρ. Γ. Κοτζιούλα

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΓΑΝΤΙ

ΤΟΥ SCHILLER

Κάποτε τον παλιό καιρό, ένας βασιλιάς της Γαλλίας είχε πάει να παρακολουθήση, με την ακολουθία του, τη μάχη που θά εγίνετο μεταξύ πολλών άγρίων θηρίων, σ' ένα ίπποδρόμιο του παλιού Παρισιού. Ο Βασιλιάς θρονιάστηκε σε μια μεγάλη πολυτελέστατη πολυθρόνα, που είχαν βάσει επίτηδες γι' αυτόν, και γύρω του έκάθησαν οι άνθρωποι της ακολουθίας του και πολλές γυναίκες της Αυλής που έλαμπαν μέσα στα βαρύντα μεταξωτά, στα μαργαριτάρια και στα μπριλλάντια που φορούσαν.

Σε λίγο έφθασε και ο διάδοχος του θρόνου που είχε καθυστερήσει λιγάκι, χαϊρέτησε επίσημα, κάθησε δίπλα στο βασιλιά και έδωσε το σύνθημα της μάχης.

Μια πόρτα στα δεξιά του μεγάλου τσίρκου, άνοιχτηκε και βγήκε από μέσα άργα και υπερήφανα ένα ξανθό λιοντάρι, το οποίο προχώρησε οίχνοντας άγριες ματιές γύρω στους θεατές, έφθασε στη μέση του τσίρκου. άνοιγοίχτηκε μια-δυο φορές το φοβερό του στόμα έκουσήςσε επιδεικνιά τη γαίτη του, τέττωσε τ'ά μούστια του πόδια και έαπαλώθηκε στο χώμα.

Ο διάδοχος του θρόνου κάνει με το χέρι του ένα δεύτερο σύνθημα και, από μια άλλη πόρτα απέναντι, ξεπηδάει μια τίγρις ή όποια μόλις προχωρεί λίγο και άντικρύζει το έαπαλωμένο λιοντάρι, οίχνει ένα άγριο ουρλιασμα, κουνάει θυμωμένα την ουρά της, στριφογυρίζει μια-δυο φορές γύρω από το λιοντάρι και στο τέλος άρμυει κατ' επάνω του με λύσσα.

Ο βασιλιάς δίνει αυτή τη φορά αυτός το τρίτο σύνθημα, και δύο άλλες πόρτες του τσίρκου άνοιγονται διάπλατες στη στιγμή, και από μέσα τους ξεπετιέται μια λεοπαρδαλίς και πίσω της ακολουθεί άλλη μια και τα δύο αυτά νέα θηρία μόλις βρούν λίγο και προχωρούν, αφήνοναν δύο τρομερά ουρλιασματα και όρμωδν με μανία επάνω στο λιοντάρι και στην τίγρη.

Η μάχη άρχισε : τα τέσσερα θηρία ουρλιάζουν, βογγούν το ένα μέσα στα νύχια του άλλου, και το πρώτο αήμα άρχίζει να βάρη το χώμα του ίπποδρομίου.

Έξαφνα μέσα στη γενική σιωπή που άπλωνεται γύρω, κάποιο λευκό γυναικείο γάντι γλυστράει από ένα όρατο χεράκι και πέφτει μέσα στον τσίρκο, μεταξύ του λιονταριού και της τίγρης...

Η ώραία κυρία ταράζεται λίγο και λείι γυρίζοντας, το κατακόκκινο προσώπάκι της προς τον καρβαλλέρο που κάθεται δίπλα της :

— Αγαπητέ μου ντε Λορέ, να μια εύκαιρά να μου άποδοίξεται τη βαθειά αγάπη που μου εκφράζατε πρό ολίγου...

Ο ίπότης ντε Λορέ χωρίς να πη λείι, οίχνει μια στιγμή ένα γλυκό και άνησυχο βλέμμα στην ώραία κυρία, όρμυει κάτω προς το τσίρκο, πηδάει τον μαρμαρίνο τοίχο που τον εχώριζε και άρπάζει το λευκό γάντι μέσα απ' τα πόδια των θηρίων...

Τα μάτια όλων των θεατών είχαν πέσει με φρίκη επάνω του, μα εκείνος άπαράκατος τινάξει λίγο το γάντι απ' τη σκόνη που είχε κι' έτσι χωρίς να σπνή διάση συγγραμμένος ξαναγυρίζει κοντά στην ώραία αγαπημένη του... άπό τα στόματα όλων των θεατών ξέφυγε ένας γενικός φέδρος θαυμασμού.

Η κυρία άπλώνει το όρατο χέρι της, χαμογέλαει φιλάρεσκα στον νέο ίπότη και κάνει να πάση απ' τα χέρια του το γάντι της προσπαθώντας να βρή κάποια κατάλληλη λέξη, γιά να του εκφράση την ευχαρίστηση και το θαυμασμό της... Μα ο υπερήφανος ίπότης ντε Λορέ, δέν σκεπτεται διόλου όμοια με αυτήν...

Μπροστά σ' όλους τους θεατές που τον κυττάζαν περιεργοί πεταί με περιφρόνηση το γάντι στα πόδια της κυρίας και λείι υπερήφανα :

— Περιττά τ'ά ευχαριστήμα σ'ε κυρία μου... Δέν έπαυα να σ'ε αγαπώ, μα δε θέλω ποτέ να δέχθωτη τον έρωτά μου, όπο πέτοιους βαρβάρους δώσε...

Και χωρίς να προσθέση άλλο, φοράει το σφιερωτό καπέλλο του και προχωρεί με σταθερό βήμα προς την έξοδο του ίπποδρομίου, αφήνοντας μόνη και έκπληκτη την ώραία που συνώδευε.

Η ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΗ ΓΕΦΥΡΑ

Η μεγαλειότερη γέφυρα του κόσμου εινε κείνη που διοχετεί την Άλμυρα λίμνη, στις Ίνδομνες Πολιτείες. Εινε από έλλο και διασχίζεται από αδηρόδρομική γραμμή που ενώνει δύο πόλεις, το Λουκίνον και το Όγδεν. Το μήκος της : 31 χιλιόμετρα.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— 'Εγώ; διαμαρτυρήθηκε η Δώρα. 'Απιστη' εγώ;
— 'Αλλά τί; πιστή;...
— Πιστοτάτη.
— Σε ποιόν, γιά τ'όνομα του Θεού, σέ ποιόν;
— Στόν 'Ερωτά!
— Ο Εὐαγγελάρης κατέβασε τὸ κεφάλι καὶ ἔμεινε συλλογισμένος.
— Ναί, τῆς εἶπε ὕστερα ἔχεις δίκιο. Εἶσαι ἀπιστὴ στὸν ἔραστή, ἀλλὰ πιστὴ στὸν ἔρωτα. Χωρὶς ἀγάπη δὲν μπορεῖς νὰ ζήσης στιγμή.
— 'Ολοι αὐτοὶ οἱ ἄντρες ποὺ ἀγάπησες, καὶ ὅλοι αὐτοὶ ποὺ θάγαπησες ἀκόμα, γιὰ σένα εἶναι σὰν ἕνας. Τους ἀλλάζεις ἀκριβῶς γιὰτ' εἶσαι πιστὴ στὸν ἔρωτα καὶ δὲν ἀνέχεσαι κοντὰ σου ἄντρα ποὺ νὰ μὴν τὸν ἀγαπᾷς καὶ ὅπως τὴν πρώτη μέρα ποὺ τὸν ἀγάπησες. 'Αλλὰ σε γυναικες, ποὺ τίς λέμε πιστές γιὰτὶ δὲν ἀλλάζουν ἄντρα, εἶνε μόνο γιὰτὶ αὐτὲς μποροῦν νὰ ζοῦν καὶ χωρὶς ἀγάπη ἢ μὲ ἀγάπη κρούα καὶ μισή. 'Εσὺ δὲν μπορεῖς. Τὴν ἀγάπη τὴ θέλεις πάντα ζεστή, πάντα καινούργια, πάντα ὁλόκληρη. Κι' εἶσαι πιστὴ στὸν ἔρωτα, ἀν καὶ ἀπιστὴ στὸν ἔραστή!

Ἡ παράνομη σχέση ἐξακολουθοῦσε. Ἡ Δώρα ἀνεχόταν ἀπλῶς τὸν ἄντρα τῆς καὶ χαίροταν τὸν ἔραστή τῆς. Στὸ ἔξοχό της πέρασε ὁλόκληρη ἡμέρα. Κι' ὁ Νίκος ἄρχισε πάλι κατὰ νὰ ὑποπτεύεται. Γιὰτὶ μιά-δυὸ φορές, ἡ Δώρα δὲν μπόρεσε νὰ δικαιολογήσῃ καλὰ τὴν ἀγοροποιὰ τῆς: «περίεπες εἰς ἀντιφάσεις» καθὼς λένε στὴ δικανικὴ γλῶσσα.

Μιά μέρα, ὁ Νίκος ἀπάντησε τυχαία στο ὁρόμο καὶ τὸν Εὐγένη.
— Τί ἐγίνες; τὸν ρώτησε. Κάποτε, ποὺ φαίνεται, ἦρθες στο σπίτι καὶ ἔλειπα. Λυπήθηκα πολύ...

— 'Ο ξάδελφος τὸ πῆρε γιὰ κοροϊδία γιὰ πείραγμα, γιὰ παράπονο. Γιὰτὶ λογάριζε πὼς εἶχε νὰ πατήσῃ τοῦλάχιστο ἕξι μῆνες στοὺ Ζάτουρα. Κι' ἄρχισε τίς δικαιολογίες:
— 'Εχεις δίκιο, καὶ μὲνε, μὰ νάξερεις...

— Ἐρχομαι πολὺ σπάνια στὴν 'Αθήνα καὶ εἶναι τόσες δουλειές, ποὺ δὲν μοὺ μένει στιγμή γιὰ νὰ ἰδῶ ἕνα συγγενή, ἕνα φίλο... 'Ας εἶνε, τὴν καρδιά μου τὴν ἔχεις... Τί κάνει ἡ γυναικούλα σου; Μεγάλως; 'Εχω νὰ τὴν ἰδῶ ἀπὸ πέρσι.

— 'Οχι δὲ καὶ ἀπὸ πέρσι! εἶπε ὁ Νίκος. 'Εγώ, βλέπεις, θυμάμαι καλλίτερα. Δὲν εἶνε τρεῖς μῆνες ποὺ τὴν εἶδες...

— Πότε; ἔκαμε ὁ Εὐγένης ποὺ πραγματικῶς ἐνόμιζε τώρα πὼς δὲν θυμόταν.
— Πότε! δὲν σοὺ εἶπα; Κεῖνὴ τὴν ἡμέρα ποὺ ἦρθες στο σπίτι καὶ ἔλειπα. 'Ελεγε μάλιστα καὶ ἡ μητέρα μου. Ἡ Δώρα σὲ δέχθηκε. Τὸ ἔχασες, καὶ μὲνε; Μπα, σὲ καλὸ σου!

— 'Ο Εὐγένης πειραχθηκε. Τί, γιὰ γέρο-ἐξουσιοδοτήσῃ τὸν πατέρα σου... ἀπὸ τώρα; Κι' εἶπε σταθερά:

— 'Οχι, κατὰ λάθος κάνεις! 'Εγὼ μά-λιστα στὴν ἀρχὴ ἐνόμισα πὼς μοὺ τόπες ἔτσι γιὰ νὰ μὲ πειράξῃς ποὺ δὲν ἦρθα καθόλου. Μὰ εἶνε ἡ ἀλήθεια. Δὲν πάει νὰ ἐπιφερῇ τὴν ἀπὸ ἕνα λάθος, γιὰ νὰ σοὺ πονήσω πὼς σοῦκαμα μιά βίζιτα, τί διάβολο!...

— 'Αλλά καὶ στὸ ἄλλο ἡ τυχὴ φωνὴ εὐνοῖχῃ στὸν ἀπατημένο σύζυγο, ποὺ δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ πῇ πὼς ὁ Νίκος τὴν ἐβόλησε μὲ τὴν ἀρσενικὴ προσοχὴ του. Γιὰτὶ πάντα σκεδόν, ὅταν ἔρχετο νὰ πῇ τὰ μάτια του καὶ τεντωμένα τὰ

νατῆγε στο σπίτι τῆς, πῆγαινε ὁμοῦς ἡ Δώρα καὶ τὸν ἔβλεπε κατὰ. Γιὰτὶ ἀπὸ τότε ἴσα-ἴσα, ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες, — θυμόταν ὁ Νίκος — εἶχαν ἀρχίσει οἱ ἀγοροποιίες αὐτῆς τῆς Δώρας, ποὺ ἄλλες τίς δουλειὰς καλὰ καὶ ἄλλες ἀσχημα. Μὰ δὲν εἶχε καμιά ἀνταρσία πὼς ὅλες ἦταν γι' ἀγάπη τοῦ Εὐαγγελάρη. Πῆγαινε καὶ τὸν ἔβλεπε, ποῖος ἔβλεπε ποῦ!...

— 'Α, μὰ θὰ τὴν τσακώσω! εἶπε μέσα του.
Νὰ τὴν τσακώσω. Αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο. Ὅτε τὴν θέλανε τοποὶ συλλογισθῆκε, οὔτε καὶ γιὰ τὸ πᾶντὸν τοῦ τὸ ἴδιο παρὰ πᾶντὸν. Εἶχε καὶ νὰ κλάψῃ, καὶ νὰ κλαῖγῃ, καὶ νὰ θυμώσει καὶ ν' ἀποφασίσῃ. 'Ολόκληρο τὸν κρατοῦσε τώρα ἡ ἰδέα πὼς ποῦ πρῶτα ἔπρεπε νὰ τὴν τσακώσω, νὰ βεβαιωθῇ.

Καὶ γι' αὐτὸ ἦταν ἀνάγκη νὰ συγκρατῇ καὶ νὰ προσπαθῇ. Τὴ δόσολο πράγμα! Κι' ὁμοῦς τὸ κατάρρε.

Ἀπὸ τὸν Εὐαγγελάρη τῆς ἔκαμε καὶ τὸν ἐλάχιστο ὑπονοῦν. Καὶ γιὰ τίς ἀγοροποιίες τῆς ἀκόμα δὲν τῆς ἐνομιλῆσε. Φαντασθε ὅσο μποροῦσε ἡσυχος, φαιδρὸς καὶ τρυφερός μὲ τὴ γυναικα του ποὺ τώρα τὸν «ἀνεχόταν». 'Εταί ἐκεῖνὴ δὲν ὑποπτεύθηκε τὸ ἀν-χιστό.

— 'Ο Νίκος ὥστόσο τόδε κάνει, ποὺ λένε, δουλεῖ. Σκεφθε καλὰ πὼς ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσῃ, κατέστρωσε ἕνα σχέδιον καὶ ἔκασε τὸ πρῶτο. Εὐχολοῦν δὲ τοῦ ἦταν νὰ παραπλανῇ τὴν Δώρα νὰ τὴν παρακολουθῇ καὶ νὰ ἰδῇ ποῦ πάει τίς ὥρες ποὺ ἔρχεται μόνη. 'Αλλὰ φοβήθηκε μὴ τὸν καταλάβει, μὴ τὸν ἐπιανε κατὰ ἀπὸ πίσω τῆς, μὴ τὸν ἀρπῇ πάλι τὰ φέμματα καὶ μὴν τὸν ἐκανε σκηνὴ ἀπὸ νὰ τῆς κἀνὴ αὐτός.

— 'Γιὰτὶ, σὲ παρακαλῶ, μὴ πάω, ἀπὸ πίσω!... 'Εχεις πάλι καμιά ἐπι-μνησία;... Μὰ οὔτε στὴν πόλιν σου δὲν μποροῦ νὰ πάω!... Ναι, ἐδῶ πᾶω καὶ κάθεται!... 'Ελπίστε μὰς ὁ κύριος!

Μιά τέτοια ἀποτυχία φοβόταν ὁ Νίκος. Τί θὰ τῆς ἔλεγε τότε; Πὼς εἶδε τὸν Εὐγένη καὶ τοῦ εἶπε πὼς εἶχε νὰ πῇ στο σπίτι τους ἕνα χρόνο; Θάταν καὶ τὴν ἰσχυροσθῇ πὼς ὁ Εὐγένης δὲν θυμόταν πὼς ἦταν ἕνας ἐξαπατημένος καὶ πρὶν ἔρρε.

— 'Οχι. 'Ο Νίκος δὲν ἔπρεπε νὰ πῇ γοῦρα. Πρῶτα θὰ ἐξακρίβωνε ἂν ὁ Εὐαγγελάρης βρισκόταν πραγματικῶς στὴν 'Αθήνα. 'Επειτα θὰ μάθαινε τὸ πᾶντὸν ὅπου γίνονταν τὰ ραντεβό. Καὶ τότε μόνον θὰ πῆγαινε νὰ τὴν τσακώσῃ.

Τὸ πρῶτο τοῦμα ἐνέκυλινε. Ἐπῆρσε μὲ τρόπον δὴ τρεῖς φίλους καὶ ἀξιοματικόν καὶ ἕνα ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ἔβλεπε καλὰ, τὸν ἐπληροφόρησε πὼς ὁ Νίκος ὁ Εὐαγγελάρης δὲν ἀπατημένος πάλι ἀπὸ τὴν 'Αθήνα, γιὰτὶ τὸν τελευταῖο καιρὸ εἶχε καταφέρει νὰ σπουδασθῇ στὸ 'Υπουργεῖο.

— 'Αλλά καὶ στὸ ἄλλο ἡ τυχὴ φωνὴ εὐνοῖχῃ στὸν ἀπατημένο σύζυγο, ποὺ δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ πῇ πὼς ὁ Νίκος τὴν ἐβόλησε μὲ τὴν ἀρσενικὴ προσοχὴ του. Γιὰτὶ πάντα σκεδόν, ὅταν ἔρχετο νὰ πῇ τὰ μάτια του καὶ τεντωμένα τὰ

νατῆγε στο σπίτι τῆς, πῆγαινε ὁμοῦς ἡ Δώρα καὶ τὸν ἔβλεπε κατὰ. Γιὰτὶ ἀπὸ τότε ἴσα-ἴσα, ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες, — θυμόταν ὁ Νίκος — εἶχαν ἀρχίσει οἱ ἀγοροποιίες αὐτῆς τῆς Δώρας, ποὺ ἄλλες τίς δουλειὰς καλὰ καὶ ἄλλες ἀσχημα. Μὰ δὲν εἶχε καμιά ἀνταρσία πὼς ὅλες ἦταν γι' ἀγάπη τοῦ Εὐαγγελάρη. Πῆγαινε καὶ τὸν ἔβλεπε, ποῖος ἔβλεπε ποῦ!...

— 'Α, μὰ θὰ τὴν τσακώσω! εἶπε μέσα του.
Νὰ τὴν τσακώσω. Αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο. Ὅτε τὴν θέλανε τοποὶ συλλογισθῆκε, οὔτε καὶ γιὰ τὸ πᾶντὸν τοῦ τὸ ἴδιο παρὰ πᾶντὸν. Εἶχε καὶ νὰ κλάψῃ, καὶ νὰ κλαῖγῃ, καὶ νὰ θυμώσει καὶ ν' ἀποφασίσῃ. 'Ολόκληρο τὸν κρατοῦσε τώρα ἡ ἰδέα πὼς ποῦ πρῶτα ἔπρεπε νὰ τὴν τσακώσω, νὰ βεβαιωθῇ.

Καὶ γι' αὐτὸ ἦταν ἀνάγκη νὰ συγκρατῇ καὶ νὰ προσπαθῇ. Τὴ δόσολο πράγμα! Κι' ὁμοῦς τὸ κατάρρε.

Ἀπὸ τὸν Εὐαγγελάρη τῆς ἔκαμε καὶ τὸν ἐλάχιστο ὑπονοῦν. Καὶ γιὰ τίς ἀγοροποιίες τῆς ἀκόμα δὲν τῆς ἐνομιλῆσε. Φαντασθε ὅσο μποροῦσε ἡσυχος, φαιδρὸς καὶ τρυφερός μὲ τὴ γυναικα του ποὺ τώρα τὸν «ἀνεχόταν». 'Εταί ἐκεῖνὴ δὲν ὑποπτεύθηκε τὸ ἀν-χιστό.

— 'Ο Νίκος ὥστόσο τόδε κάνει, ποὺ λένε, δουλεῖ. Σκεφθε καλὰ πὼς ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσῃ, κατέστρωσε ἕνα σχέδιον καὶ ἔκασε τὸ πρῶτο. Εὐχολοῦν δὲ τοῦ ἦταν νὰ παραπλανῇ τὴν Δώρα νὰ τὴν παρακολουθῇ καὶ νὰ ἰδῇ ποῦ πάει τίς ὥρες ποὺ ἔρχεται μόνη. 'Αλλὰ φοβήθηκε μὴ τὸν καταλάβει, μὴ τὸν ἐπιανε κατὰ ἀπὸ πίσω τῆς, μὴ τὸν ἀρπῇ πάλι τὰ φέμματα καὶ μὴν τὸν ἐκανε σκηνὴ ἀπὸ νὰ τῆς κἀνὴ αὐτός.

— 'Γιὰτὶ, σὲ παρακαλῶ, μὴ πάω, ἀπὸ πίσω!... 'Εχεις πάλι καμιά ἐπι-μνησία;... Μὰ οὔτε στὴν πόλιν σου δὲν μποροῦ νὰ πάω!... Ναι, ἐδῶ πᾶω καὶ κάθεται!... 'Ελπίστε μὰς ὁ κύριος!

Μιά τέτοια ἀποτυχία φοβόταν ὁ Νίκος. Τί θὰ τῆς ἔλεγε τότε; Πὼς εἶδε τὸν Εὐγένη καὶ τοῦ εἶπε πὼς εἶχε νὰ πῇ στο σπίτι τους ἕνα χρόνο; Θάταν καὶ τὴν ἰσχυροσθῇ πὼς ὁ Εὐγένης δὲν θυμόταν πὼς ἦταν ἕνας ἐξαπατημένος καὶ πρὶν ἔρρε.

— 'Οχι. 'Ο Νίκος δὲν ἔπρεπε νὰ πῇ γοῦρα. Πρῶτα θὰ ἐξακρίβωνε ἂν ὁ Εὐαγγελάρης βρισκόταν πραγματικῶς στὴν 'Αθήνα. 'Επειτα θὰ μάθαινε τὸ πᾶντὸν ὅπου γίνονταν τὰ ραντεβό. Καὶ τότε μόνον θὰ πῆγαινε νὰ τὴν τσακώσῃ.

Τὸ πρῶτο τοῦμα ἐνέκυλινε. Ἐπῆρσε μὲ τρόπον δὴ τρεῖς φίλους καὶ ἀξιοματικόν καὶ ἕνα ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ἔβλεπε καλὰ, τὸν ἐπληροφόρησε πὼς ὁ Νίκος ὁ Εὐαγγελάρης δὲν ἀπατημένος πάλι ἀπὸ τὴν 'Αθήνα, γιὰτὶ τὸν τελευταῖο καιρὸ εἶχε καταφέρει νὰ σπουδασθῇ στὸ 'Υπουργεῖο.

— 'Αλλά καὶ στὸ ἄλλο ἡ τυχὴ φωνὴ εὐνοῖχῃ στὸν ἀπατημένο σύζυγο, ποὺ δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ πῇ πὼς ὁ Νίκος τὴν ἐβόλησε μὲ τὴν ἀρσενικὴ προσοχὴ του. Γιὰτὶ πάντα σκεδόν, ὅταν ἔρχετο νὰ πῇ τὰ μάτια του καὶ τεντωμένα τὰ

νατῆγε στο σπίτι τῆς, πῆγαινε ὁμοῦς ἡ Δώρα καὶ τὸν ἔβλεπε κατὰ. Γιὰτὶ ἀπὸ τότε ἴσα-ἴσα, ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες, — θυμόταν ὁ Νίκος — εἶχαν ἀρχίσει οἱ ἀγοροποιίες αὐτῆς τῆς Δώρας, ποὺ ἄλλες τίς δουλειὰς καλὰ καὶ ἄλλες ἀσχημα. Μὰ δὲν εἶχε καμιά ἀνταρσία πὼς ὅλες ἦταν γι' ἀγάπη τοῦ Εὐαγγελάρη. Πῆγαινε καὶ τὸν ἔβλεπε, ποῖος ἔβλεπε ποῦ!...

— 'Α, μὰ θὰ τὴν τσακώσω! εἶπε μέσα του.
Νὰ τὴν τσακώσω. Αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο. Ὅτε τὴν θέλανε τοποὶ συλλογισθῆκε, οὔτε καὶ γιὰ τὸ πᾶντὸν τοῦ τὸ ἴδιο παρὰ πᾶντὸν. Εἶχε καὶ νὰ κλάψῃ, καὶ νὰ κλαῖγῃ, καὶ νὰ θυμώσει καὶ ν' ἀποφασίσῃ. 'Ολόκληρο τὸν κρατοῦσε τώρα ἡ ἰδέα πὼς ποῦ πρῶτα ἔπρεπε νὰ τὴν τσακώσω, νὰ βεβαιωθῇ.

Καὶ γι' αὐτὸ ἦταν ἀνάγκη νὰ συγκρατῇ καὶ νὰ προσπαθῇ. Τὴ δόσολο πράγμα! Κι' ὁμοῦς τὸ κατάρρε.

Ἀπὸ τὸν Εὐαγγελάρη τῆς ἔκαμε καὶ τὸν ἐλάχιστο ὑπονοῦν. Καὶ γιὰ τίς ἀγοροποιίες τῆς ἀκόμα δὲν τῆς ἐνομιλῆσε. Φαντασθε ὅσο μποροῦσε ἡσυχος, φαιδρὸς καὶ τρυφερός μὲ τὴ γυναικα του ποὺ τώρα τὸν «ἀνεχόταν». 'Εταί ἐκεῖνὴ δὲν ὑποπτεύθηκε τὸ ἀν-χιστό.

— 'Ο Νίκος ὥστόσο τόδε κάνει, ποὺ λένε, δουλεῖ. Σκεφθε καλὰ πὼς ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσῃ, κατέστρωσε ἕνα σχέδιον καὶ ἔκασε τὸ πρῶτο. Εὐχολοῦν δὲ τοῦ ἦταν νὰ παραπλανῇ τὴν Δώρα νὰ τὴν παρακολουθῇ καὶ νὰ ἰδῇ ποῦ πάει τίς ὥρες ποὺ ἔρχεται μόνη. 'Αλλὰ φοβήθηκε μὴ τὸν καταλάβει, μὴ τὸν ἐπιανε κατὰ ἀπὸ πίσω τῆς, μὴ τὸν ἀρπῇ πάλι τὰ φέμματα καὶ μὴν τὸν ἐκανε σκηνὴ ἀπὸ νὰ τῆς κἀνὴ αὐτός.

— 'Γιὰτὶ, σὲ παρακαλῶ, μὴ πάω, ἀπὸ πίσω!... 'Εχεις πάλι καμιά ἐπι-μνησία;... Μὰ οὔτε στὴν πόλιν σου δὲν μποροῦ νὰ πάω!... Ναι, ἐδῶ πᾶω καὶ κάθεται!... 'Ελπίστε μὰς ὁ κύριος!

Μιά τέτοια ἀποτυχία φοβόταν ὁ Νίκος. Τί θὰ τῆς ἔλεγε τότε; Πὼς εἶδε τὸν Εὐγένη καὶ τοῦ εἶπε πὼς εἶχε νὰ πῇ στο σπίτι τους ἕνα χρόνο; Θάταν καὶ τὴν ἰσχυροσθῇ πὼς ὁ Εὐγένης δὲν θυμόταν πὼς ἦταν ἕνας ἐξαπατημένος καὶ πρὶν ἔρρε.

— 'Οχι. 'Ο Νίκος δὲν ἔπρεπε νὰ πῇ γοῦρα. Πρῶτα θὰ ἐξακρίβωνε ἂν ὁ Εὐαγγελάρης βρισκόταν πραγματικῶς στὴν 'Αθήνα. 'Επειτα θὰ μάθαινε τὸ πᾶντὸν ὅπου γίνονταν τὰ ραντεβό. Καὶ τότε μόνον θὰ πῆγαινε νὰ τὴν τσακώσῃ.

Τὸ πρῶτο τοῦμα ἐνέκυλινε. Ἐπῆρσε μὲ τρόπον δὴ τρεῖς φίλους καὶ ἀξιοματικόν καὶ ἕνα ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ἔβλεπε καλὰ, τὸν ἐπληροφόρησε πὼς ὁ Νίκος ὁ Εὐαγγελάρης δὲν ἀπατημένος πάλι ἀπὸ τὴν 'Αθήνα, γιὰτὶ τὸν τελευταῖο καιρὸ εἶχε καταφέρει νὰ σπουδασθῇ στὸ 'Υπουργεῖο.

— 'Αλλά καὶ στὸ ἄλλο ἡ τυχὴ φωνὴ εὐνοῖχῃ στὸν ἀπατημένο σύζυγο, ποὺ δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ πῇ πὼς ὁ Νίκος τὴν ἐβόλησε μὲ τὴν ἀρσενικὴ προσοχὴ του. Γιὰτὶ πάντα σκεδόν, ὅταν ἔρχετο νὰ πῇ τὰ μάτια του καὶ τεντωμένα τὰ

νατῆγε στο σπίτι τῆς, πῆγαινε ὁμοῦς ἡ Δώρα καὶ τὸν ἔβλεπε κατὰ. Γιὰτὶ ἀπὸ τότε ἴσα-ἴσα, ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες, — θυμόταν ὁ Νίκος — εἶχαν ἀρχίσει οἱ ἀγοροποιίες αὐτῆς τῆς Δώρας, ποὺ ἄλλες τίς δουλειὰς καλὰ καὶ ἄλλες ἀσχημα. Μὰ δὲν εἶχε καμιά ἀνταρσία πὼς ὅλες ἦταν γι' ἀγάπη τοῦ Εὐαγγελάρη. Πῆγαινε καὶ τὸν ἔβλεπε, ποῖος ἔβλεπε ποῦ!...

ΠΟΛΩΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ

ΤΟΥ L. LEMENSKI

Κάποιο πρωτὶ ποὺ ἡ ὥραια Λίβεν ἀνοίξε τὸ παράθυρό της καὶ ἄρως νὰ καθρεφτίζεται. Περιοῦσε ἀπ' ἔξω ἕνας γέρος, γειτόνάς της, καὶ καλὸς γνώσιμος τοῦ σπιτιοῦ της.

Μόλις εἶδε τὴν ὥραια μικρούλα, μὲ τὸν καθρέφτη στὰ χέρια, ὁ γέρος στάθηκε καὶ τῆς φώναξε:

— Πρόσεξε, πρόσεξε, ἀγαπημένη μικρούλα;
— Καὶ γιὰτὶ νὰ προσέξω; τοῦ ἀπάντησε ἐξείνῃ.

— Γιὰτὶ... Νά! 'Όταν κοιτάς στὸν καθρέφτη τὰ χαρακτηριστικά σου καὶ τὰ ξανθὰ σγουρὰ μαλλιά σου, καὶ ὅταν ἀκόμα γελᾷς κατεργάρικα γιὰ νὰ ἰδῇς στὰ τριανταφυλλένια σου μάγουλα ν' ἀνοίγουν δυὸ γλυκὰ λακκάκια — πρέπει καὶ κατὰ νὰ σκέπτεσαι καὶ τὸν κατὰ σου...

— Δὲν καταλαβαίνω τίποτα, καλέ μου γειτόνα...
— Θὰ μὲ ἐννοήσῃς τώρα. Λοιπὸν πρέπει νὰ σκέπτεσαι, ὥραια μου Λίβεν, πὼς ἡ λαμπρὴ αὐτὴ εἰκόνα σου, ποὺ φαίνεται μέσα στὸν καθρέφτη καὶ σοὺ χαμογελάει... πρέπει νὰ ἔξερῃς πὼς δὲν εἶνε τίποτ' ἄλλο ἀπ' τὸ πρόσωπο τοῦ διαβόλου καὶ τοῦ Σατανᾶ...

— Τοῦ Σατανᾶ;
Ναί! καί! εἶνε τὸ πρόσωπο αὐτοῦ τοῦ δαίμονα, ὥραια μου, ἀνὰ αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ δαίμονας ποὺ σ' ἀντικρύζει, σὲ ξεγελάει καὶ σ' ἐλκεῖ καὶ ποὺ μὲ τὰ μάτια του αὐτὰ θέλει νὰ σε καταστρέψῃ...

Μόλις τελείωσε αὐτὰ ὁ γέρος κατέβηκε καὶ ἔφυγε.
Ἡ μικρούλα, ἡ ὥραια Λίβεν, κατὰ πῆγε νὰ τοῦ εἰπῇ, μὰ δὲν τῆς ἔβλεπε...

— 'Όταν ἔμεινε μόνη, στάθηκε μὲ στιγμή σκεπτικὴ καὶ ἀναπο-φάνιστη μὲ τὸν καθρέφτη στὰ χέρια...

— 'Υστερα, ξαφνικὰ, σὰν νὰ πῆρε μὴν ἀπόφαση, ἔκλεισε νευρικὰ τὸ παράθυρο, χρέμασε τὸν καθρέφτη της στὸν τοίχο καὶ κτύπησε τὸ πρόσωπό της, ἀκόμα μιά φορά... «πόσο ἦταν ὥραια!»

— 'Όταν ἔμεινε μόνη, στάθηκε μὲ στιγμή σκεπτικὴ καὶ ἀναπο-φάνιστη μὲ τὸν καθρέφτη στὰ χέρια...

— 'Υστερα, ξαφνικὰ, σὰν νὰ πῆρε μὴν ἀπόφαση, ἔκλεισε νευρικὰ τὸ παράθυρο, χρέμασε τὸν καθρέφτη της στὸν τοίχο καὶ κτύπησε τὸ πρόσωπό της, ἀκόμα μιά φορά... «πόσο ἦταν ὥραια!»

— 'Όταν ἔμεινε μόνη, στάθηκε μὲ στιγμή σκεπτικὴ καὶ ἀναπο-φάνιστη μὲ τὸν καθρέφτη στὰ χέρια...

— 'Υστερα, ξαφνικὰ, σὰν νὰ πῆρε μὴν ἀπόφαση, ἔκλεισε νευρικὰ τὸ παράθυρο, χρέμασε τὸν καθρέφτη της στὸν τοίχο καὶ κτύπησε τὸ πρόσωπό της, ἀκόμα μιά φορά... «πόσο ἦταν ὥραια!»

— 'Όταν ἔμεινε μόνη, στάθηκε μὲ στιγμή σκεπτικὴ καὶ ἀναπο-φάνιστη μὲ τὸν καθρέφτη στὰ χέρια...

— 'Υστερα, ξαφνικὰ, σὰν νὰ πῆρε μὴν ἀπόφαση, ἔκλεισε νευρικὰ τὸ παράθυρο, χρέμασε τὸν καθρέφτη της στὸν τοίχο καὶ κτύπησε τὸ πρόσωπό της, ἀκόμα μιά φορά... «πόσο ἦταν ὥραια!»

— 'Όταν ἔμεινε μόνη, στάθηκε μὲ στιγμή σκεπτικὴ καὶ ἀναπο-φάνιστη μὲ τὸν καθρέφτη στὰ χέρια...

— 'Υστερα, ξαφνικὰ, σὰν νὰ πῆρε μὴν ἀπόφαση, ἔκλεισε νευρικὰ τὸ παράθυρο, χρέμασε τὸν καθρέφτη της στὸν τοίχο καὶ κτύπησε τὸ πρόσωπό της, ἀκόμα μιά φορά... «πόσο ἦταν ὥραια!»

— 'Όταν ἔμεινε μόνη, στάθηκε μὲ στιγμή σκεπτικὴ καὶ ἀναπο-φάνιστη μὲ τὸν καθρέφτη στὰ χέρια...

— 'Υστερα, ξαφνικὰ, σὰν νὰ πῆρε μὴν ἀπόφαση, ἔκλεισε νευρικὰ τὸ παράθυρο, χρέμασε τὸν καθρέφτη της στὸν τοίχο καὶ κτύπησε τὸ πρόσωπό της, ἀκόμα μιά φορά... «πόσο ἦταν ὥραια!»

— 'Όταν ἔμεινε μόνη, στάθηκε μὲ στιγμή σκεπτικὴ καὶ ἀναπο-φάνιστη μὲ τὸν καθρέφτη στὰ χέρια...

— 'Υστερα, ξαφνικὰ, σὰν νὰ πῆρε μὴν ἀπόφαση, ἔκλεισε νευρικὰ τὸ παράθυρο, χρέμασε τὸν καθρέφτη της στὸν τοίχο καὶ κτύπησε τὸ πρόσωπό της, ἀκόμα μιά φορά... «πόσο ἦταν ὥραια!»

— 'Όταν ἔμεινε μόνη, στάθηκε μὲ στιγμή σκεπτικὴ καὶ ἀναπο-φάνιστη μὲ τὸν καθρέφτη στὰ χέρια...

— 'Υστερα, ξαφνικὰ, σὰν νὰ πῆρε μὴν ἀπόφαση, ἔκλεισε νευρικὰ τὸ παράθυρο, χρέμασε τὸν καθρέφτη της στὸν τοίχο καὶ κτύπησε τὸ πρόσωπό της, ἀκόμα μιά φορά... «πόσο ἦταν ὥραια!»

ΑΠΟ ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΙΣΑ

Του Feine

Σκυμμένος περπατώ στο δάσος, στο σκοτεινό το δάσος και όνειρεύομαι.

Όνειρεύομαι άποψη την άγάπη μου, και ή μορφή της, ή γλυκειά μορφή της, συντροφιά κρατάει στη μοναξιά μου...

Και ή σκιά της, ή λιγνή σκιά της, στο πλευρό μου αισθάνομαι να περπατάει...

— "Ισα, γλυκειά μου "Ισα, είν' άραγε ή μορφή σου, άγαπητή μου, — ή λευκή μορφή σου — που συντροφιά άποψη τα όνειρά μου ;

Είναι ή σκιά σου, ή λιγνή σκιά σου, που αισθάνομαι άδύρυστα εδώ στο πλευρό μου να μ' άγγίζει ;

"Εσύ είσαι "Ισα, έσύ, όραία μου άγάπη ;

"Η μήπως είνε το φως του που κάνει το δάσος νάντηζει άποψη από λόγια άγάτης, στεναγμούς κι' από φιλά γλυκά...

Σκυμμένος περπατώ στο δάσος... και όνειρεύομαι άποψη την άγάπη μου... και κλαίω άποψη, κλαίω για το χαμό της...

Μά πές μου, "Ισα, όραία "Ισα... Πού είν' αυτός που κλαίει και που στενάζει ; "Εγώ είμαι που κλαίω, άγαπημένη ; "Η μήπως είσαι σύ άποψη που ήσυχά σκυμμένη στο πλευρό μου, τα δάκρυα άφηνει να χυθούν για τη χαμένη μας άγάπη...

Θαρθή ό κειρός

Του Longfellow

Πόσα φιλά, πόση άγάπη, πόσοι όρκοι έρωτος... Τί ζωή, τί χρόνια, τί παρελθόν !

Και πόσες άναμνήσεις ευτυχίας... Και τώρα ; — Τί λές έσύ γι' αυτά τρελλή μου άγάπη ; — Τί λές ;

Θαρρείς πως όλα αυτά, τα λόγια, τα φιλά, οι όρκοι εκείνοι και το παρελθόν...

Θαρρείς πως έτσι αιώνια στη ζωή θά μείνουν... Θαρρείς πως δεν θάλλάξουν απ' το χρόνο ;

— Πως δέ θα μαθαίνω ποτέ τα κρίνα ; — Τί λές, τί λές έσύ γι' αυτά τρελλή μου άγάπη ;

Τό ξέρω τί θά πής, άγαπημένη... Γιατί ό έρωτας — τό ξέρουμε κι' οι δυό μας — πως την ψυχή μας μόνο αν πάρουν θά χαθή...

Μόνο τού προσώπια σου διαβάσω... Κάποιο παράπονο, γιά εκείνο που σιμώνει, που δεν μπορεί κανείς να σταματήση...

Πού με τον νικητή το χρόνο φτάνει...

Τό ξέρω ! Χωρίς να λησμονήσει ό ένας τον άλλον, ή ώρα εκείνη θάρη κάποια ήμερα που τα φιλά θά ξεχαστούν, που λόγια πιά δεν θάχουμε να πούμε...

Κι' ό ένας μέσα στού άλλου τα μάτια θά διαβάσει, δυό λέξεις μυστικές κι' άληθινές :

— Γιατί έγέρασε το πρόσωπό σου ;

— Γιατί άσπρίσαν έτσι τα μαλλιά σου...

Σ' εκείνη που έφυγε

Του Tenyson

"Ο πόθος της ζωής σε τραβήξε στα δίχτυα του, σε πήρε πιά απ' τη θερμή άγκαλιά μου...

Γιατί είναι ή ζωή Σειρήνα, κι' ό πόθος της άκατανίκητος, άγαπημένη...

Κι' έφυγες τώρα πιά μακριά, έφυγες κόρη όραία, έφυγες δίχως καλά-καλά να γνωριστούμε...

Πούος τώερε πως έτσι δά θά τελείωνε μιά τέτοια ιστορία, γιά τέτοια ένωση ψυχών έρωτευμένων !

Πούος τώερε ! Κι' όμως την ώρα που έφυγες — θά το θυμάσαι άκόμα, — από το παραθύρι σου ψηλά άκούστηκε ή φωνή εκείνη :

— Γύρσε πίσω, γύρσε, τρελλό κορίτσι... δυό μάτια άφήνεις πίσω σου να κλαίνε...

"Όμως έσύ θά γέλασες... δεν θάκουνες ή και θά περιφρόνησες άκόμα τη φωνή...

"Εκείνη τη φωνή, κόρη όραία ! "Εκείνη τη φωνή του έρωτά μου...

Κι' έφυγες από τότε. "Ο πόθος της ζωής σε τραβήξε στα δίχτυα του, σε πήρε απ' τη θερμή άγκαλιά μου...

"Από τον τρελλό έρωτά μου, σε άλλους τόπους σ' έφερε, σε άλλες χώρες, σ' άλλες χαρές, σε άλλες ευθυμίες... Μά ό χρόνος δεν περνάει πιά γιά μένα άγαπημένη... Θαμνίσαν τα μάτια απ' τα δάκρυα. "Ο χωρισμός σου τώφλασε το νοῦ μου... Κι' έτσι μονάχος τώρα κι' έρημος προσμένω. Την ώρα του θανάτου να με βρή...

Στην τυραννία αυτή του νοῦ και της ψυχής μου... Στερνή άνακούφιση και λύτρωση να δώση...

ΖΗΤΟΥΝΑΙ : Δύο δωμάτια με κουζίνα. Πληροφορία στα γραφεία μας 7—10 μ. μ.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

Στις 19 Νοεμβρίου αυτοκτόνησε στο Λονδίνο ό μεγάλος άγγλος συγγραφέας "Άλβεν "Αρπουωρδ, έπειδή...δεν τού άρεσε το τελευταίο του μυθιστόρημα τό «Σπίτι της "Αμαρτίας» — τό οποίο έν τούτοις είτανε πολύ καλό, καλύτερο από πολλά άλλα που κυκλοφορούν κατά χιλιάδες και στην "Αγγλία και σ' όλο τον κόσμο γενικά.

Σπάνιο παράδειγμα καλλιτεχνικής συνείδησης ! Δυστυχώς όμως δεν πιστεύουμε να βρή πολλούς μιμητάς, αν και πολλοί είνε οι συγγραφείς που αν είχαν περισσότερο κριτικό μυαλό κι' έξέταση ήσυχρα τα έργα του, θά έπερναν και τούτοι το δρόμο που πήρε ή δυστυχισμένος "Αρπουωρδ.

"Ο εύσυνείδητος αυτός καλλιτέχνης δεν μās είνε ολόκληρα έτος. Στά 1897 κατέβηκε στην "Ελλάδα, κατέταξε ήθελε στην έλληνική στρατό και πολέμους γενναία τους Τούρκους στη Λαμία. "Αργότερα όταν γύρισε στην "Αγγλία, δεν παρέλειπε χαμιά είσοδια να συνηγορήσει υπέρ των δικαιωμάτων των "Ελλήνων. Και φωνή του ήκούετο πάντοτε μετά προσοχής, έπειδή είναν συγγρηματικά προσωπικότητες.

Πειθαίνοντας, άφήνει μισοτελειωμένο ένα «Βίο του "Ιπποκράτους», κατά τη μαρτυρία μερικόν φίλων του που τον διάβασαν από χειρογράφο, θά έκανε κρότο, μεγαλύτερο κι' από εκείνο που δημούργησε ό Ρενάν.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΝΕΑ

ΜΙΑ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΘΟΥΣ

"Ο "Αγγλος στατιστικός Κάλβιν άνεκάλυψε τελευταία έρευνώτας τους αριθμούς των γεννήσεων είνε όλα τα Κρίτη της γης, ότι ό αριθμός των ξανθών τείνει σίν τώ χρόνῳ να ελαττωθή σε σημεί που δημιουργεί την πεποίθηση ότι ύστερα από έκατο χρόνια δεν θά γεννιέται πιά κανένας ξανθός στον κόσμο.

Την γνώμη αυτή του άγγλου στατιστικού Κάλβιν αποδέχεται και ό Γάλλος φιλόλογος και καθηγητής Φουλνέο, ό οποίος αποδέχεται ότι έντός ορισμένου χρονικού διαστήματος, θά εκλείψη το ξανθόν χρώμα από τους ανθρώπους. Τώρα θά έρωτηθή βέβαια ποιος είνε ό λόγος που ελαττώνονται τόσο οι γεννήσεις των ξανθών ; Σύμφωνα με την γνώμη του άγγλου καθηγητού της Στατιστικής Κάλβιν καθώς και του Γάλλου Φουλνέο ή αίτια τού φαινομένου αυτού εξηγείται ως εξής :

Είνε κοινός παρατηρημένο ότι οι τριές τού κεφαλιού και τού προσώπου των περισσότερων ανθρώπων μεταβάλλονται σιγά-σιγά από ξανθές σε μαύρες, χωρίς να μωροέση τίποτα, από τα γνωστά χημικά μέσα, να έμποδίση την μεταβολή αυτή του χρώματος. Τό φαινόμενο αυτό μπορούμε να τό διαπιστώσουμε εύκολότερα στα μικρά κατάξανθα παιδιά, τα οποία μόλις φθάσουν σε ηλικία 16-18 ετών, αποκτούν πιά άντι ξανθών, όραίατα καμάρια ή καστανά μαλλιά. Δηλαδή με άλλες λέξεις με τούς ξανθούς συμβαίνει τό εξής περίεργο : όσο περνάει ό καιρός και περνάνουν, προχωρούντες προς τα γεράματα, προτού άρχίσουν ή άσπρίζουν, μαυρίζουν.

«Τό άλλο αυτό φαινόμενο, λέγει ό Κάλβιν, μās άναγκάζει να προβλέψουμε πιά καθαρά, πως ή φύσις δεν φαίνεται διόλου ενοική στην διατήρηση τού ξανθοῦ χρώματος στους ανθρώπους, και σύμφωνα με τό νόμο της εξέλιξης τού "Χαίκελ και τού Δαρβίν, δεν μπορεί παρά ν' άποφαντούμε όριστικά περί τού προσχούς θάνατου τού ξανθοῦ χρώματος στους ανθρώπους.

ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΕΣ ΥΨΗΛΟΤΗΤΩΝ

"Η σύζυγος τού "Εδουάρδου τού Ζ' της "Αγγλίας όταν ήταν άκόμα νέα και άπλη πριγκίπισσα της Ουαλλίας είχε ιδιαίτερη συμπάθεια στις γάτες. Είχε πέντε όραιότατες γάτες που δεν τις άποχωρίζονταν ποτέ. Πολλές φορές ό "Εδουάρδος της έκανε παρηγοήσεις γι' αυτή την άδυναμία της καθώς και γιά κάποιες δεισιδαιμονίες της. "Ενα πρωί από άπροσέξια έσπασε το μικρό πολιτισμένο καθρεφτάκι τού χεριού. Κατετομήμαζε. "Όταν πήρε κατόπιν τού μέρισμα όπου ζούσαν οι γάτες της βρήκε μιάν από δάϊτες νεκρή.

Μετά λίγο την καλούσαν ό ύψηλός σύζυγος και όταν την είδε τόσο λυπημένη, ρώτησε την αιτία :

— Πέθανε μιά από τις γατίτσες μου, άπάντησε. Μά έρεπε να τό περιμένο γιατί τό πρωί έσπασε ένα καθρεφτάκι.

— "Ο "Εδουάρδος δεν είπε τίποτα. Τό μεσημέρι την άλλη μέρα την ώρα του φαγητού τη ρώτησε :

— Μήπως πέθανε κανένα άλλο γατάκι ;

— Εύτυχώς όχι, άπάντησε εκείνη. "Αλλά γιατί ρωτάς ;

— Γιατί σήμερα έσπασα τέσσερα καθρεφτάκια άκόμη ισάριθμα δηλ. με τα γατάκια που άπομένουν.

— Δυστυχώς κανένα γατάκι δεν πέθανε.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

"Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΣ

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

Ενθυσιασθε την κατάρασή του στον κήπο τού μεγάρου της Θούνης. "Όταν ξαναγύρισε στο δωμάτιό του στο σπίτι τού περιφράχτου μετά την έξοφρηνική εκείνη έκδρομή είδε πως ή τρελή χιλιάδες ακούδα έλειπαν και φώναξε : « Πως θά ζήσω ; »

"Πεταί τον έπληρο ό ύπνος και κοιμήθηκε τραυλίζοντας : «Θά συλλογισθώ αύριο...»

"Αλλά την άλλη μέρα δεν έσκέφθηκε παρά γιά τον έρωτά του και γιά τ' όμορφο πρόσωπο της Δολόρας. Δεν βγήκε καθόλου έξω και γι' αυτό ήταν ό μόνος που δεν έπηρε χιλιάδες από τα δραματικά γεγονότα που έγιναν εκείνη την ήμερα στην Τουραίνη.

Δεν έσκέπτετο τίποτε άλλο παρά να κατέβη πάλι στον κήπο να δη τη Δολόρα και να της πη ότι πεθαίνει από έρωτα προς αυτή.

"Αλλά ή επιθυμία του αυτή δεν έμελλε να πραγματοποιηθή γι'αυτή ή κόρησα δεν ξαναφάνηκε στον κήπο.

"Ισως ό Φλορεστάν να την έπεριμενε επ' άόριστον, αν, ένα πρωί ξυπνώντας, δεν ένοιωσε στον έαυτό του μιά έξαιρετική άτονία και σκοποδίνες. Ξαναπέφτοντας στο κρεβάτι του με τό πρόσωπό του πλημυρισμένο από κρύον ιδρώτα, θυμήθηκε ότι οι τελευταίες τροφές που τού είχε φέρει ή Μαγδαληνή είχαν έξαντληθή πρό είκοσι-τεσσάρων ώρων. Είχαν βασιτήξει πολλές ήμέρες.

Τι θά γινόταν τώρα ; "Επρεπε να βρή ένα τρόπο γιά να ζήση ; Πηρε λοιπόν το καπέλλο του, φόρεσε τό σακάδι του και άρπασε στο σπίτι του αυτό όπου πέγρασε τις τραγικότερες βδομάδες της ζωής του.

Δεν ύπηρχαν πολλοί δρόμοι γιά να διαλέξη. "Εκείνη την έποχή πολλοί ευγενείς ξεπεσμένοι κατετάσσοντο ως άξιωματικοί επί μισθῳ στην ύπηρεσία κανέναν μεγάλου άρχοντος.

"Αλλ' ή περίπτωση ήταν πολύ κακή γιά τον Φλορεστάν, γιατί οι άρχοντες λόγω των μεγάλων γεγονότων που συνέβαιναν, άντι να στρατολογήουν καινούργιους απέλυναν και τούς παλιούς άξιωματικούς και στρατιώτες των.

Πουθενά λοιπόν δεν έδεχθήσαν τον ύποκόμητα.

Κατά τό βράδυ με την ψυχή θλιμμένη και με τό στομάχι άδειανό ξαναγύρισε στο σπίτι τού περιφράχτου των Βερνανδίνων γιά να περάση την νύχτα του. "Αλλά ! καινούργια δυστυχία ! Τό κλειδί που τό είχε άφήσει μέσα στη κλειδαριά είχε γίνει άφαντο !... Πούος τό είχε πάρει ;

Τι τον ένοιαζε τό Φλορεστάν γι' αυτό... Τό σπονδαίο ήταν πως βρισκόταν άναγκασμένος να διανυκτερεύση στο ύπαιθρο...

Κλονίζόμενος από την κούραση κι' από την άνάγκη ό πτοχός νέος κάθισε σε μιά πέτρα κι' άρχισε να σκέπτεται ή νύχτα είχε άρχισει να πέφτει, στο έρημο περίφραχτο. Αυό βήματα μακριά από εκεί που καθόταν ό Φλορεστάν ήταν ή θέσις όπου ό δόν Ραφαήλ, άφους πρώτα τού κέρδισε τα χοήματα στο παιγνίδι, τη χουσή του αλυσίδα και τό άλόγο του, τού είχε φιλοδοχήσει μιά καλή σπαθιά.

Στη θύμησή του, μιά σκέψις ήρθε στο μυαλό τού Φλορεστάν.

— "Αλήθεια ! σκέφθηκε άμέσως είνε άδύνατον αυτός που με νάντησε έτσι να μου άνηθή ή βοήθειά του, "Ας πάω να τον βρω κι' άς τού διηγηθώ τα χάλια μου.

Κι' έτρεξε άμέσως στο ξενοδοχείο τού "Μπρουντέζινου Τέντεση, όπου έλπιζε να μάθη τη διεύθυνση τού δόν Ραφαήλ.

"Όταν έφτασε στο ξενοδοχείο ήτο ή ώρα τού δείπνου. Έντελως βέβαιος ότι ό παλιός του αντίπαλος σάν ευγενής που είναν θά τον συνέδεαμε στην πρώτη του παρόκληση, ό Φλορεστάν άπολόγησε πρώτα-πρώτα με τό πιο κατελείγον ζήτημα. "Έκατος κ' έφαγε.

"Υστερα, άφου χόρτασε καλά, ζήτησε πληροφορίες γιά τον δόν Ραφαήλ. Μά ή άπάντησις που έλαβε είναν κεραυνός γι' αυτόν.

"Ο λοχαγός δόν Ραφαήλ είχε φύγει με άδεια γιά την "Ισπανία και δεν είκοσε κανείς, τότε άκριβώς θά γυρίση.

"Ατόσο ό Φλορεστάν στηριζόμενος στην έμφανισή του, ζήτησε κρεββάτι από τόν ξενοδόχο και κοιμήθηκε.

Την άλλη ήμερα άφου είπε στον Κοχεφέρο ότι θά μείνη γιά λίγο καιρό στο ξενοδοχείο του, ξαναόχισε τα διαβήματά του στους άρχοντας της πόλεως γιά να τον προσλάβουν στην ύπηρεσία τους.

"Ετσι περνώντας τον καιρό του, ως ότου μετά δέκα πέντε ήμέρες ό ξενοδόχος τού παρουσίασε έναν άρεστά σεβαστό λοχαγισμό. "Ο Φλορεστάν χλωμός σάν τό ζερί τον παρακάλεσε να περμνή.

— Τι να περιμένει όμως ;... Έλεγε μέσα του κι' ό ίδιος.

Κ' έπειδή όποσδήποτε έρεπε να ξεκαθαρίση την άπελπιστική αυτή κατάσταση, άπεφάσισε στο τέλος να γράψη στον πατέρα του.

Τού παρουσιάστηκε μάλιστα και μιά πρότης τάξεως ευκαιρία γιά να παραδώσει τό γράμμα του σε χείρα άσφαλής. Μεταξύ των ταξιδιωτών που έμειναν στο ξενοδοχείο τού "Μπρουντέζινου Τέντεση, είναν κι' ένας έντιμος έμπορος πανιών, ό οποίος γιά τις δουλειές του θά πήγαινε στο Παρίσι, περνώντας από τό Σουασσόν. Τον παραέλασε λοιπόν να δώση τό γράμμα του στον πατέρα του κι' έπειτα...

"Ο Φλορεστάν ξαναγύρισε στο σπίτι του.

έκείνος τού ύπεσχέθηκε ότι θά έφερνε άπάντηση σε τρεις βδομάδες.

"Όταν έφυγε ό έμπορος με τό γράμμα, ό Φλορεστάν ένοιωσε τον έαυτό του πιο ήσυχο. Φανταζόταν ότι ό πατέρας του παρ' όλη τη φτώχεια του θά εύρισκε έναν τρόπο γιά να στείλη τα χοήματα που χρειαζόταν και να μην ντροπιστή έτσι τό όνομά του.

Άφου λοιπόν κανόνισε τό ζήτημα αυτό, ό Φλορεστάν δεν άνησυχούσε πιά γιά την πίστωση τού ξενοδοχείου του που κάθε μέρα μεγάλωνε και παρεδόθη πάλι στις έρωτικές του χίμαιρες. Από τό πρωί ως τό βράδυ τριγύριζε γύρω από τό παλάτι τού άρχοντος της Θούνης και παραμόνευε μή τυχόν και βγή ή κόρησα έξω.

Μόνο τρεις φορές είχε την ευτυχία να τη δη μέσα στο φορετό, συνοδευομένη από την ακολουθία της.

Οι σύνομες αυτές όπτασιες μεγάλωσαν ώστόσο τό πάθος τού Φλορεστάν.

Την όρισμένη μέρα ό έμπορος των ύφασμάτων, άκριβώς σάν ήμερολόγιο, ξαναφάνηκε στο ξενοδοχείο, με μόλις ό Φλορεστάν τον αντίκρυσε κατάλαβε από τό πρόσωπό του ότι είχε δυσάρεστα νέα να τού άναγγείλει. Και πράγματι ό καλός έμπορος τού έπέστρεψε άνέταφο τό γράμμα και με πολλές περιττοφές προσπάθισες να τού πη την αλήθεια. "Οχτώ μέρες μετά την άναχώρησή τού Φλορεστάν γιά την Τουραίνη ό γέρος κόμης ντε Μοράλκ είχε πεθάνει και ό μοναδικός πιστός ύπηρετής του τον είχε ακολουθήσει στον τάφο.

VIII

Πως ό Φλορεστάν συνάντησε ένα άγνωστο φίλο του.

"Η θλίψη τού Φλορεστάν γιά τό θάνατο τού πατέρα του παρ' όλες τις ψυχρές σχέσεις που είχε μαζί του ήταν μεγάλη. Τώρα πιά κανένας άνθρωπος δεν ύπηρχε στον κόσμο που να ενδιαφερόται γι' αυτόν.

"Ετσι τουλάχιστο νόμιζε ό Φλορεστάν, αλλά ήταν γελασμένος.

Λέμε δυστυχώς γι'αυτή ένας άνθρωπος, άόρατος που κρυβόταν πάντοτε και ό οποσος ενδιαφερόταν έξαιρετικά γι' αυτόν. "Ο άνθρωπος αυτός τον παρακολούθουσε παντού και πάντοτε και κατεκόπευε και τις πιο άσήμαντες κινήσεις του.

"Ο άνθρωπος αυτός ήταν ό δόν Διέγος Διάξ.

Αυό ήταν οι λόγοι γιά τούς οποίους ένδιεφερέτο τόσο γιά τό Φλορεστάν. Πρώτο γι'αυτή είχε αντίληψή τό πάθος του, προς τη Δολόρα και δεύτερο ό Φλορεστάν ήταν ή ζωντανή εικόνα τού Γοδεφράδου.

"Από τότε που τό άντελήφθη αυτό ή ζωή τού Φλορεστάν τού ήταν πολύτιμη.

"Ο Φλορεστάν όμως δεν είχε καν ήδρα από τα σχέδια τού δόν Διάξ, τον οποίο κόνιζε να ξεχάσει όλους διόλους. "Ο θάνατος τού πατέρα του τον είχε βυθίσει σε νέα και μεγάλη άμηχανία.

"Όταν ή πρώτη του θλίψη έπέερασε, φώναξε τόν ξενοδόχο και τού είπε καθαρά την πραγματική του κατάσταση.

— Δώστε μου μιά προθεσμία γιά να σας πληρώσω, τού είπε. Σε λίγο θά βρω χαμιά ύπηρεσία ή θά γυρίση ό δόν Ραφαήλ από τό ταξίδι. "Οτι όποτε όμως και αν συμβή σας δίνω τό λόγο μου ως ευτατρίδης ότι θά σας πληρώσω.

"Ο κύρις Κοχεφέρο θά ήθελε πάλι να τού άπάντησει ότι ένας ευτατρίδης δεν καταλείπει σ' ένα ξενοδοχείο χωρίς πενήτα άλλα τό όνομα τού δόν Ραφαήλ τον έδουκράτησε.

Μά οι βδομάδες περνούσαν και ό δόν Ραφαήλ δε φαινότανε. Κάθε βράδυ ό κύρις Κοχεφέρο κι' ό Φλορεστάν λογομαχούσαν και στο τέλος οι σχέσεις τους έφθασαν σε τέτοιο σημείο, ώστε ό κατήκοος από φόβο μην τού τό σκάσει ό χοροειδέτης του τον έλλειδώσε στην κλειδαριά του κι' έπαυσε να τού δίνει τροφή.

Έφτασε δε πως κάποτε στην μυστηριώδη επέμβαση τού γέρου έμμενους έλευσε ό Φλορεστάν.

"Ο ύποκόμης χωρίς να ζητήση να μάθη την αίφνης μεταβολή των διαθέσεων τού κατωτέρου τού έφυγε από τό πανδοχείο άνοήτως τό βήμα του.

"Ηταν ένενθυσιμένος, άπρηδυσμένος από τούς απεπαλήθιους έξευτελισμούς που τού κατάφερε ή δυστυχία.

"Αποφάσισε να δώση ένα όριστικό τέλος σ' αυτήν την κατάσταση. Θά έκανε τό τελευταίο του διαβήμα και θά προσέφερε τό έλπος του στον μόνον ευτατρίδη στον οποίο δεν τό είχε προσφέρει στον κόμητα της Θούνης.

"Η ιδέα αυτή δεν τού ήρχονταν γιά πρώτη φορά στο μυαλό τού Φλορεστάν, πολλές φορές προηγούμενος την είχε συλλογισθεί, αλλά και άλλες φορές την είχε άπορήσει με όργη.

Να έη κάτω απ' τό ίδιο σπίτι με τη Δολόρα, να την βλέπη κάθε ώρα, ν' άκούη τη φωνή της, να άνηθή τον ίδιο αέρα μ' αυτήν... θά αυτά βέβαια αποτελούσαν γι' αυτόν τό χορητικώτερο τών όνειρων... Μ' από την άλλη μεριά ή περιφραγή του αντίστοιχού.

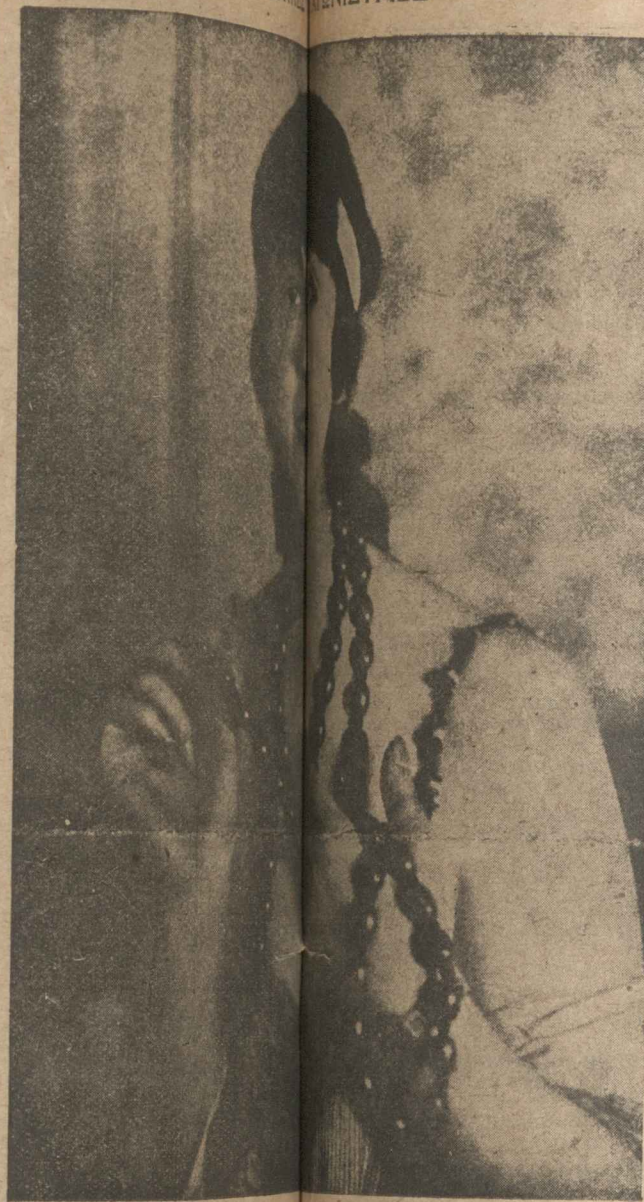
(Ακολουθεί)

Ἡ Μάιντ Μπύρραϊν καὶ ὁ Μπέν Λυὸν στὸ ρομαντικὸ φινάλε τοῦ ἔργου «Ἡ Ἀρετή».

Ὁ Πομπόρ, ὁ Τέντνυ καὶ ὁ Ἐμίγν, τρεῖς Ἰσπανοὶ παληάτσοι ποὺ ἔχουν ξετρελλάνει τοὺς Παρισινοὺς.

Ἡ μεγάλη ἡθοποιὸς τοῦ Κινεματογράφου Νιέλσεν, ὅπως παρουσιάσθη κατὰ τὴν τελευταίαν ἐκτέλεσιν τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου.

Ὁ θεωρούμενος ὡς διάδοχος τῆς Νιέλσεν, ὁ Κινεματογράφος Λαμέτ.

Οἱ μεγάλοι ἡθοποιοὶ τοῦ κινεματογράφου Μαίη Μουρραϊν καὶ Τζὼν Τζιλμπέρ, στὴ σκηνὴ τοῦ περιφημοῦ βαλς τῆς «Εὐθυμῆς Χήρας» στὴν ὁποίαν πρωταγωνιστοῦν μὲ μεγάλη ἐπιτυχία. Τὸ φιλμ τῆς «Εὐθυμῆς Χήρας» δὲ παίχθη ἑφέτος καὶ στὰς Ἀθήνας.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟ ΚΟΚΚΑΛΙΑΣΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΤΟΥ HENRI BORDEAUX

*Ήμουνα νέος τότε, στην ηλικία που ο άνθρωπος αισθάνεται την ανάγκη των περιπετειών. Είχα αποφασίσει εκείνο το χρόνο να περάσω όλο το χειμώνα στην Έλβετιά, απάνω στις Άλπεις. Είχα βαρεθεί τη μονότονη ζωή των πόλεων, κι εκεί απάνω ήλπιζα πως θα μου τύχαινε επιτέλους καμιά περιπέτεια...

Εγκαταστάθηκα σ' ένα χωριό που βρισκότανε στην κοιλάδα της Υέρε. Μια μέρα αποφάσισα να κάνω μια εξδρομή μόνος μου. Θέλησα να πάω απ' το χωριό που ήμουν τότε στη μικρή πόλη Μπουνεβίλ. Η απόστασις δεν είχε και πολύ μεγάλη, ούτε κι ο δρόμος δύσκολος. Έκείνη την ημέρα όμως είχε χιμώλη, κι' αυτό μέκανε να χασιμερήσω πολύ. Χασιμερήσα τόσο, που δεν πρόφτασα να γυρίσω στο χωριό μου προτού νυχτώσει, κι' έβασα το δρόμο... Ή ώρα ήταν αρκετά προχωρημένη, κι' άρχισε να χιονίζει. Το κρύο όσο πήγαινε και δυνάμωνε, και το χιόνι σε λίγο έπεφτε πολύ πυκνό. Ο καιρός είχε διατηρηθεί όλη την ημέρα θαυμάσιος, τώρα όμως χαλάρωσε. Κατάλαβα πως σε λίγο θα έσπαζε θύελλα...

Δεν είχα πια καμιά έλπιδα να βρω το δρόμο μου, κι' άρχισα να φοβόμαι... Τι θάκανα; Πού θα πέρανα τη νύχτα; Δεν ήξερα τί να κάνω, και γύριζα εδώ κι' εκεί σούροντας για να μη πέσω σε καμιά χαράδρα... Άξαφνα, μακριά, είδα ένα φως κόκκινο να κινεί... Υπέθενα πως θάητανε καλόβρα, κι' έκανα αμέσως κατά χει. Φαντάζεσθ' εύκολα τη χαρά μου, όταν είδα πως δεν ήτανε καλόβρα, αλλά σπίτι. Είχα σωθεί... Θά χτυπούσα, θά μ' άνοιζαν, κι' άμα τους έλεγα ποιος ήμουνα και τι είχα πάθει, βέβαια δε θά με διαχζαναν...

Πήγα λοιπόν αμέσως και χτύπησα την πόρτα. Άκουσα τότε από μέσα έναν παράξενο θόρυβο, σαν να τραβούσαν επιπλα... Σε λίγο ο κρότος αυτός έπαψε, κι' άκουστήκανε βήματα... Έπειτα πάψανε κι' αυτά κι' έγινε σιωπή... Κανείς όμως δεν ήρθε να μ' άνοιξη. Ξαναχτύπησα λοιπόν την πόρτα, δυνατώτερα αυτή τη φορά. Δεν έλαβα απάντησι, άκουσα όμως να σιγομιλάνε μέσα, και σε λίγο άκουσα πάλι βήματα. Κάποιος έρχόταν να μ' άνοιξη.

Η πόρτα άνοιξε, κι' ένας μεσόκοπος άνθρωπος φάνηκε στο κατώφλι. Κρατούσε στο χέρι ένα πανάκι, κι' είχε μια μεγάλη σταχτιά γενειάδα.

— Ποιος είναι; τι θέλετε, με ρώτησε. Του είπα τι είχα πάθει και τον παρακάλεσα να με φιλοξενήσει αυτή τη βραδιά. Έν τω μεταξύ, μια γυναίκα και δύο μικρά παιδιά ήρθαν και σταθήκαν πίσω του.

Μόλις άκουσε το πάθημά μου, ο άνθρωπος με τη γενειάδα μου έξερά—ξερά:

— Έλτετε μέσα. Ο άνθρωπος με την γενειάδα με πήγε σε μια μεγάλη κάμαρα, που καθώς κατάλαβα αμέσως, χρησίμευε και για τραπεζαρία και για κουζίνα. Στη μέση ήτανε στρωμένο ένα τραπέζι, κι' απάνω άγγιζε ή σούπα... — Δε θά κοιμηθίτε νηστικός, μου είπε. Θά φάτε και σεις: μαζί μας.

Τους ευχαρίστησα, κάθισα μαζί τους στο τραπέζι κι' άρχισα να τρώω. Ήμουνα τρομερά κουρασμένος. Γι' αυτό μόλις φάγαμε, τους παρακάλεσα να μου πουν πού θα μπορούσα να ξεπλυνθώ...

— Θά σάς δώσουμε δωμάτιο, μου πανε.

Τους ευχαρίστησα πάλι για την καλωσύνη τους, και τους άκολουθησα στο διάδρομο. Ανεβήκαμε μια σκαλίτσα στενή και απότομη με στεγνά και ψηλά σκαλοπάτια, και πηχάκαμε σε μια καμαρούλα κομψή, καθαρή και περιποιημένη. Ήτανε σοφίτα. Το παράθυρο έβλεπε προς τα κεραμίδια τα φορτωμένα χιόνι...

Σε μια γωνιά ήταν ένα καλό κρεβάτι. Δίπλα στο κρεβάτι είδα μια καρέκλα, κι' απέναντι ένα μικρό τραπέζι.

Μόλις έμεινα μόνος μου, άρχισα, ευχαριστημένος για την τύχη μου, να γδύνομαι. Σε δύο λεπτά ήμουνα έτοιμος να πέσω...

Κατάλαβα όμως τότε στην κάμαρα αυτή μια μυστηδιά, που δεν την είχα προσέξει όταν μπήκα στο δωμάτιο. Μόλις μούχλα. Μόλις όπως μισόγειρο συνήθως τα δωμάτια εκείνα που δεν κάθεται κανένας μέσα και που τάρηγουνε πολύν καιρό κλειστά. Ή μυστηδιά αυτή δε μ' άρεσε και επειδή νόμισα πως δε θά μ' άφηνε να κοιμηθώ, πήγα ν' άνοιξω το παράθυρο για ν' αερίσω λιγάκι το δωμάτιο.

Δυσκολεύτηκα πολύ ώπου να το κατορθώσω, διατί το χιόνι το

Παραπομπή σούρουτας για να μην πέσω σε καμιά χαράδρα.

στιβαγμένο απέξω δεν άφηνε τα παραθυρόφυλλα ν' άνοιξουν. Τέλος δεν είχα καλὰ-καλὰ κατορθώση ν' άνοιξω το παράθυρο, όταν συνέβη κάτι που με γέμισε φρίκη!

Άξαφνα, ένα χέρι φάνηκε στο παράθυρο. Ένα χέρι ανθρώπου, με μανίκα από πράσινο βελούδο... Πέρασε το άνοιγμα του παραθύρου, κομμάτισε μέσα και στάθηκε έτσι ακίνητο...

Είχα σταθεί σαν αποσβολωμένος, άνικανος για το χέρι τι δεν ήξερα αν έπρεπε να πιστέψω τα μάτια μου...

Μόλις πέρασε η πρώτη εντύπωση, αποφάσισα να μάθω τι ήταν αυτό το χέρι... Το κύτταξα προσεκτικά. Έμενε έντελως άκνηρο, δεν έκανε την παραμικρότερη κίνηση. Αποφάσισα να το πιάσω. Προχώρησα, κι' έτόλμησα ν' άγγιξω το μυστηριώδες χέρι... Το πιάσαμε με τα δάχτυλά μου, τούπιασα, τούρπιζα...

Μια άνατοχή μου πέρασε το χέρι μου... Το χέρι αυτό ήταν παγωμένο, ξυλιασμένο, κοκκιλιασμένο... Τό μανίκα ήταν από πράσινο βελούδο, κι' άνηκε όπως κατάλαβα αμέσως, σ' έν' απ' τα χιόνια βελούδινα σακάκια που φορούν οι χωρικοί των Άλπεων. Δεν έπληγε πια άμφιβολία... Ένα πτώμα βρισκόταν έξω στη σκελή, απάνω στα κεραμίδια...

Γιά να βεβαιωθώ όριστικά, έσπυρα και κύτταξα έξω. Ναι, έτσι ήταν. Το σώμα ενός ανθρώπου ήτανε ξεπλωμένο φαρδι πλανι στα κεραμίδια...

Σάν το είδα, έννοιωσα ένα νέο φόβο, κι' ένας σφοδρός σπένγες πέρασε σαν αστραπή απ' το μυαλό μου. Άσφαλώς, είπα μέσα μου, σ' αυτό το σπίτι είναι κακοίχοι. Βέβαια, γι' αυτό με μπάναν έτσι πρόσθια μέσα... Ναι, γιά να με σκοτώσουν και να με ληστέψουν, όπως θά σκοτώσαν κι' αυτόν τον κακοίχο...

Θάγε κι' αυτός έζησε τη φρίκη των τοις, θά τον είγανε κι' αυτόν βίαια να κοιμηθί σ' αυτήν τη σοφίτα... Έπειτα, άργότερα, άμα τον πήρε ο ύπνος, θά μπήγανε μέσα, θά τον σκοτώσαν, θά του πήραν τα πράγματά του, και... έπειτα φανταίνεται δεν μπορούσαν αμέσως να τον θάψουν, τον άφαιναν προσορμίνος στα κεραμίδια...

Α μὰ τώρα που τώξερα δε θά καθόμουνα να μου κάνουνε κι' έμένα τα ίδια... Κύτταξα την πόρτα μου και είδα πως δεν είχε σφίξη και δεν έκλεινε από μέσα. Α, μὰ τώρα ήταν ολοφάνερο... Είχα πέσει σε χέρι κακοίχων... Ή θέση μου ήταν τρομερή, μὰ ότι και να μού συνέβαινε, δε θά καθόμουνα να με σφάζουνε σαν τραγιά...

Νεύδηκα βιαστικά, φοτώδηκα και τον ταξιδιωτικό μου σακίο, άνοιξα την πόρτα, κι' άρχισα να κατεβαίνω τη σκάλα. Τό χοντροπάπουσα που φορούσα έκαναν να μ' άκούσουν από κάτω. Κι' έτσι, όταν κατέβηκα, ήρθε ο άνθρωπος με την γενειάδα, με τη λαμπά στο χέρι, και με ρώτησε:

— Δεν έσπατε νύχτι; Μήπως έλειπε τίποτα;

Τό χοντροπάπουσα... Με είχε πιάσει... Ήλπιζα πως θά τὸ κατέβηκα, μὰ δεν το κατέβηκα. Δεν τήκαυα όμως, και προσπάθησα να δικαιολογηθώ. Είπα πως είχα ξεκουρασθεί και πως νόμιζα πως τώρα θά μπορούσα να βρω το δρόμο μου. Άν μὲν το κατέβηκα, εἰς αὖτως θά γύριζα πίσω...

Όταν τήκουσε όμως αυτό, ο άνθρωπος με την γενειάδα τούτε ξερά-ξερά:

— Όχι!

Και μουέλεισε το δρόμο...

Τό αίμα μου πάγωσε μέσα μου... Ήμουνα χαμένος... Ήμουνα έντελως άοπλος, και κάθε αντίστασις θάτανε περιττή και άσκοπή. Μολαταύτα, δε θέλησα νά υποχωρήσω έτσι εύκολα και να παρα-

Στάθηκα σαν αποσβολωμένος μη μπορώντας να κάνω τίποτα...

δοθώ αμέσως. Και γι' αυτό του είπα:

— Τι θά πῃ αυτό; Αφίστε με να περάσω... Ο άνθρωπος όμως στάθηκε μπροστά μου, ακούμπησε τη ράχη του στην εξώπορτα, άνοιξε και τὰ δύο του χέρια, και είπε πάλι με επιτακτική φωνή:

— Όχι!

Και σε λίγο προσέθεσε:

— Δεν βγαίνουν έξω με τέτοιον καιρό!

Άνοιξε τότε την πόρτα και μούπε:

— Δέστε και σεις...

Είχε δίκιο... Αυτήν την ώρα η θύελλα έμεινέτο... Θάτανε τρέλα να βγῇ κανείς έξω μ' αυτόν τον καιρό...

Τό χιόνι έπεφτε βαρύ και πυκνό, το κρύο έσουζε, κι' ο αέρας φύγαγε.

Αυτή τη στιγμή η γυναίκα του ανθρώπου με τη γενειάδα φάνηκε στην άκρη του διαδρόμου. Τὴν είδα να πηγαίνει προς το μέρος που βρισκόμουν η σκάλα και την άκουσα ν' ανεβαίνει βιαστικά απάνω. Αμέσως σκεδόν κατέβηκε πάλι κάτω και κάτω πήγε και ψιθύρισε στ' αυτό του άντρός της.

Αυτός μ' έκοιτάζε τότε καλὰ-καλὰ, ν' έναν τρόπο παράξενο... Έγώ τον έβλεπα σαν σαστισμένος... Έτοιμαζόμουν πάλι να τὸ πω πως ήταν απόλυτος ανάγκη να φύγω, αλλά προτού μιλήσω, ο άνθρωπος με τη γενειάδα χαμογέλασε και μούπε:

— Ξέρω τι έχετε... Είδατε το χέρι και φρήθήκατε... Α, μὰ δεν έπρεπε να περηχίτε τόσο... Ξέρετε, εἴν' ο πατέρας μου... Δεν είσασθ' όμως απ' αυτά τὰ μέρη και δεν ξέρετε τίς συνέθεις του τόπου μας...

Πρέπει λοιπόν να μάθετε πως όταν στὸν τόπο μας πεδάνη κανένας το χειμώνα δεν τὸν θάβουνε αμέσως γιατί δεν μπορούμε. Τό χιόνι βλέπετε δεν μῆς άφίνει. Με το χιόνι, εἴν' αδύνατο νά σκαφή κανείς γιά τάφο. Έπειτα είναι και δύσκολο νά πάρη κανείς ένα λείψανο και να τὸ πῇ απ' τὸ σπίτι στην εκκλησία και στὸ κοιμητήριο, μ' αυτό το χιόνι. Γι' αυτό λοιπόν συνεθίζουμε ν' άφίνουμε το νεκρὸ στη σκεπή. Κάνει κρύο πολύ έχει άπάνω, και το χιόνι διατηρεῖ τὰ πτώματα. Μόλις λυώνουνε τὰ χιόνια κι' έρθη η άνοιξη, τοῦς πέρνουμε και τοῦς θάβουμε...

Η κάμαρα που σάς δώσαμε, απάνω στην σοφίτα, ήταν η κάμαρα του πατέρα μου. Εἴν' η καλύτερη μας κάμαρα... Ο πατέρας πέθανε εδώ κι' ένα μήνα και τὸν βάλαμε στη σκεπή... Σεις άνοιξατε φανταίνεται τὸ παράθυρο, και μ' αυτό πρόωξατε τὰ χιόνια πούτανε μπροστά και κάνατε τὸ λείψανο νά γλιστρήσῃ... Κι' έτυχε τὸ χέρι του νά μπῇ μέσα... Θά τρουάξατε πολύ... Μας συγχωρετε, δε λέγαμε ποτέ πως θά σάς τύχαινε τέτοιο πράγμα... Στὰ μέρη μας όμως, ο κόσμος έχει τὴν ιδέα πως δεν πρέπει ποτέ νά κοιμηθῇ στην κάμαρα που πέθανε ένας άνθρωπος, άλλος άνθρωπος του σπιτιού, προτού κοιμηθῇ στην κάμαρα αυτή ένας ξένος.

Γι' αυτό δεν πήγαινε νά κοιμηθῇ κανένας μας στην κάμαρα αυτή και τὴν είχαμε, απ' την ημέρα που πέθανε ο πατέρας μου, κλειμένη. Και γι' αυτό βάλαμε σάς νά κοιμηθίτε εκεί... Τώρα όμως, θέλετε να σάς στρώσουμε νά κοιμηθίτε εδώ; Έγώ όμως, ήτυχος πειά, δεν τὸν έβριλα σε τέτοιον τόπο... Πήγα πάλι απάνω και κοιμήθηκα θαυμάσια ὡς τὸ πρῶτο.

Διασκεψή Σταδ.

Δε λέγαμε ποτέ πως θά σάς τύχαινε τέτοιο πράγμα... Στὰ μέρη μας όμως, ο κόσμος έχει τὴν ιδέα πως δεν πρέπει ποτέ νά κοιμηθῇ στην κάμαρα που πέθανε ένας άνθρωπος, άλλος άνθρωπος του σπιτιού, προτού κοιμηθῇ στην κάμαρα αυτή ένας ξένος.

Γι' αυτό δεν πήγαινε νά κοιμηθῇ κανένας μας στην κάμαρα αυτή και τὴν είχαμε, απ' την ημέρα που πέθανε ο πατέρας μου, κλειμένη. Και γι' αυτό βάλαμε σάς νά κοιμηθίτε εκεί... Τώρα όμως, θέλετε να σάς στρώσουμε νά κοιμηθίτε εδώ; Έγώ όμως, ήτυχος πειά, δεν τὸν έβριλα σε τέτοιον τόπο... Πήγα πάλι απάνω και κοιμήθηκα θαυμάσια ὡς τὸ πρῶτο.

Διασκεψή Σταδ.

Δε λέγαμε ποτέ πως θά σάς τύχαινε τέτοιο πράγμα... Στὰ μέρη μας όμως, ο κόσμος έχει τὴν ιδέα πως δεν πρέπει ποτέ νά κοιμηθῇ στην κάμαρα που πέθανε ένας άνθρωπος, άλλος άνθρωπος του σπιτιού, προτού κοιμηθῇ στην κάμαρα αυτή ένας ξένος.

Γι' αυτό δεν πήγαινε νά κοιμηθῇ κανένας μας στην κάμαρα αυτή και τὴν είχαμε, απ' την ημέρα που πέθανε ο πατέρας μου, κλειμένη. Και γι' αυτό βάλαμε σάς νά κοιμηθίτε εκεί... Τώρα όμως, θέλετε να σάς στρώσουμε νά κοιμηθίτε εδώ; Έγώ όμως, ήτυχος πειά, δεν τὸν έβριλα σε τέτοιον τόπο... Πήγα πάλι απάνω και κοιμήθηκα θαυμάσια ὡς τὸ πρῶτο.

Διασκεψή Σταδ.

Δε λέγαμε ποτέ πως θά σάς τύχαινε τέτοιο πράγμα... Στὰ μέρη μας όμως, ο κόσμος έχει τὴν ιδέα πως δεν πρέπει ποτέ νά κοιμηθῇ στην κάμαρα που πέθανε ένας άνθρωπος, άλλος άνθρωπος του σπιτιού, προτού κοιμηθῇ στην κάμαρα αυτή ένας ξένος.

Γι' αυτό δεν πήγαινε νά κοιμηθῇ κανένας μας στην κάμαρα αυτή και τὴν είχαμε, απ' την ημέρα που πέθανε ο πατέρας μου, κλειμένη. Και γι' αυτό βάλαμε σάς νά κοιμηθίτε εκεί... Τώρα όμως, θέλετε να σάς στρώσουμε νά κοιμηθίτε εδώ; Έγώ όμως, ήτυχος πειά, δεν τὸν έβριλα σε τέτοιον τόπο... Πήγα πάλι απάνω και κοιμήθηκα θαυμάσια ὡς τὸ πρῶτο.

Διασκεψή Σταδ.

Δε λέγαμε ποτέ πως θά σάς τύχαινε τέτοιο πράγμα... Στὰ μέρη μας όμως, ο κόσμος έχει τὴν ιδέα πως δεν πρέπει ποτέ νά κοιμηθῇ στην κάμαρα που πέθανε ένας άνθρωπος, άλλος άνθρωπος του σπιτιού, προτού κοιμηθῇ στην κάμαρα αυτή ένας ξένος.

Γι' αυτό δεν πήγαινε νά κοιμηθῇ κανένας μας στην κάμαρα αυτή και τὴν είχαμε, απ' την ημέρα που πέθανε ο πατέρας μου, κλειμένη. Και γι' αυτό βάλαμε σάς νά κοιμηθίτε εκεί... Τώρα όμως, θέλετε να σάς στρώσουμε νά κοιμηθίτε εδώ; Έγώ όμως, ήτυχος πειά, δεν τὸν έβριλα σε τέτοιον τόπο... Πήγα πάλι απάνω και κοιμήθηκα θαυμάσια ὡς τὸ πρῶτο.

Διασκεψή Σταδ.

Δε λέγαμε ποτέ πως θά σάς τύχαινε τέτοιο πράγμα... Στὰ μέρη μας όμως, ο κόσμος έχει τὴν ιδέα πως δεν πρέπει ποτέ νά κοιμηθῇ στην κάμαρα που πέθανε ένας άνθρωπος, άλλος άνθρωπος του σπιτιού, προτού κοιμηθῇ στην κάμαρα αυτή ένας ξένος.

Γι' αυτό δεν πήγαινε νά κοιμηθῇ κανένας μας στην κάμαρα αυτή και τὴν είχαμε, απ' την ημέρα που πέθανε ο πατέρας μου, κλειμένη. Και γι' αυτό βάλαμε σάς νά κοιμηθίτε εκεί... Τώρα όμως, θέλετε να σάς στρώσουμε νά κοιμηθίτε εδώ; Έγώ όμως, ήτυχος πειά, δεν τὸν έβριλα σε τέτοιον τόπο... Πήγα πάλι απάνω και κοιμήθηκα θαυμάσια ὡς τὸ πρῶτο.

Διασκεψή Σταδ.

Δε λέγαμε ποτέ πως θά σάς τύχαινε τέτοιο πράγμα... Στὰ μέρη μας όμως, ο κόσμος έχει τὴν ιδέα πως δεν πρέπει ποτέ νά κοιμηθῇ στην κάμαρα που πέθανε ένας άνθρωπος, άλλος άνθρωπος του σπιτιού, προτού κοιμηθῇ στην κάμαρα αυτή ένας ξένος.

Γι' αυτό δεν πήγαινε νά κοιμηθῇ κανένας μας στην κάμαρα αυτή και τὴν είχαμε, απ' την ημέρα που πέθανε ο πατέρας μου, κλειμένη. Και γι' αυτό βάλαμε σάς νά κοιμηθίτε εκεί... Τώρα όμως, θέλετε να σάς στρώσουμε νά κοιμηθίτε εδώ; Έγώ όμως, ήτυχος πειά, δεν τὸν έβριλα σε τέτοιον τόπο... Πήγα πάλι απάνω και κοιμήθηκα θαυμάσια ὡς τὸ πρῶτο.

Διασκεψή Σταδ.

Δε λέγαμε ποτέ πως θά σάς τύχαινε τέτοιο πράγμα... Στὰ μέρη μας όμως, ο κόσμος έχει τὴν ιδέα πως δεν πρέπει ποτέ νά κοιμηθῇ στην κάμαρα που πέθανε ένας άνθρωπος, άλλος άνθρωπος του σπιτιού, προτού κοιμηθῇ στην κάμαρα αυτή ένας ξένος.

ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΡΧΟΝΤΩΝ

Τι τραβούσαν οι Γάλλοι στὸ Μεσαίωνα. — Φόρος ἐπὶ τοῦ πάχους! — Πῶς κυνηγοῦσε ένας φεουδάρχης. — Τὸ δικαίωμα τῆς καταστροφῆς. — Ἡ «Πολυθρόνα τοῦ Δαγοβέρτη». — Ὁ καυγᾶς γιὰ... τὰ βώδια! — Ἡ βατραχομαχία τῶν Παρισίων. — Καὶ ἡ ἀστυρὰ τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως.

Ἄν διάζοχον ἀκόμη ἄνθρωποι παραπονοῦμενοι ὅτι καταπιέζεται ἡ ἀτομικὴ ἐλευθερία, ἂς διαβάσουν παρακάτω τὴν τραβούσαν ἄλλοτε οἱ Γάλλοι ἀπὸ τοὺς λεγομένους «χωροδεσπότες» τὸν, κατὰ τὴν φεουδαρχικὴν ἐποχὴν:

Στὰ χρόνια τῆς πρώτης δυναστείας τὸ νὰ εἶνε κανεὶς εὐτραφὲς ἐθεωρεῖτο λόγος γιὰ ξεχωριστὴ φορολογία — πρὸς ὄφελος τῶν εὐγενῶν, ἐννοεῖται. Κάθε πολίτης ποὺ ὑπερέβαινε τὸ ἀνάλογο πάχος ἐπληρώνε φόρο, ὁ ὁποῖος ἐμεγάλωνε ἢ ἐμικραίνει ἀνάλογος τῶν διαστάσεων τοῦ φορολογουμένου. Κοιλιά καὶ προγοιλία μόνο στοὺς ἀρχόντες ἐπετρέπετο!...

Τὸ δικαίωμα τοῦ κυνηγοῦ ἀνήκε ἀποκλειστικῶς στοὺς φεουδάρχες. Ἀλομόνο σὲ κείνον ποὺ θά τὸν ἐπαιναν νά κυνηγᾷ. Ἐπὶ ἀπὸ τοὺς ἀρχόντας τῆ Βαυθέας ἐννοοῦσε νὰ γυρίτῃ πάντοτε φοροτομήνος κυνηγῇ. Μία μέρη λοιπὸν ποὺ τὰ πράγματα δὲν τοῦ ἐπῆσαν καλὰ καὶ ἐγύριζε θυμωμένος, εἶδε στὰ κεραμίδια τοῦ παλατιοῦ του ἕναν ἐργάτη ποὺ καταγιγνώτανε σὲ ἐπιδιορθώσεις! *Ἄς οἴσουμε καὶ τὴν τελευταία τουρφεὰ μας! εἶπε. Καὶ σκοπεύσας, ἐβρίξε κάτω νεκρὸ τὸ δυστυχισμένον ἐργάτη.

Ἐκτός τῶν ἀγαγεῖων, στὴς ὁποῖες ἦσαν ὑποχρεωμένοι οἱ χωρικοὶ ἐπαθαιναν καὶ τὸ ἐξῆς: Ὅταν ὁ Κόριος δὲν ἦταν εὐχάριστος ἀπὸ τοὺς ὑπάρχους του, ἢ κάποτε καὶ χάριν ἀπλῆς διασκέδασης, ἄφηνε λυτὰ τ' ἀλογὰ του καὶ τὰ πολυάριθμα κυνηγετικά του σκυλιὰ μέσα στὸ καλλιεργημένον χωράφι τοῦ φτωχοῦ χωριοῦ καὶ σὲ λίγη ὥρα τοῦ τὸ κάνανε γῆς Μαδιάμ. Τὰ δικαίωμα τοῦτο ἐκαλεῖτο «εντροῦα ντὲ ραβᾶς» δηλ. τὸ δικαίωμα τῆς καταστροφῆς!...

Ἀπειράριθμοι ἦσαν οἱ ἐτήσιοι φόροι. Μερικοὶ δὲ ἐξ αὐτῶν καὶ κοιμικοὶ π. χ. Ἐπὶ Καρόλου τοῦ Φαλαζοῦ οἱ ὑποτελεῖς ἦσαν ὑποχρεωμένοι σὲ κάθε ἐπισκεπὴ εὐγενῶς νὰ δύνουν μὴ ντυμένους, ἀλλὰ ἐν γουρουνόπουλῳ, δύο κόττες, δέκα ἀγὰ καὶ χορτάρι γιὰ τ' ἀλογὰ του. Οἱ Βασιλεῖς τῆς πρώτης δυναστείας δέχοντοσαν τὰ δῶρα αὐτὰ — δηλοῦν τῆς πίστεως τὸν ὑπάρχον τὸν — ἔαλλον σὲ μὴ ἀλόγηστον πολυθρόνα, τὴν ὁποῖαν καὶ σήμερον μορεῖ νὰ ἰδῇ κανεὶς στὴ Βασιλικὴ Βιβλιοθήκην τῶν Παρισίων. Ἐχε τὴν ἐπιγραφή: «Ἡ πολυθρόνα τοῦ Δαγοβέρτη».

Δουλικώτερος ὅμως ἦταν ὁ ἀκόλουθος φόρος. Οἱ χωροδεσπότες τῆς κομποπόλεως Μανί, κοντὰ στὸ Ποντονά, ὑπεχρεῶναι τὴς γυναικὲς τοῦ διαμερισματος αὐτοῦ νὰ περιφέρονται κάθε νύχτα γυμνὸ ἀπὸ τοὺς πόρους τοῦ, ὅσοι φόροι ἐπιδύναν ὅτι ἡ τὰδε πυροδέσποινα ἦταν σὲ... ἐνδιαφερόμενα κατὰστασι! Ἡ ὑποχρέωσις αὕτη ἦταν καταναγκαστικὴ ὡς τὸ τέλος τοῦ 17ου αἰῶνος.

Στὴν τοιαύτην ἑνὴς χωροδεσπότης ὑπάρχον τοὺς ὑπάρχον τοῦ νὰ ἐρχομένη μὴ φορὰ τὸ χρόνο καὶ νὰ τοῦ παρουσιάζουν τὰ μὴ γουλιὰ του. Τότε ὁ ἀρχοντας εἶπε ἕνα χαστούκι ἢ μὴ μὴ τὴν τράβηξε τ' αὐτὰ τοῦς, ἀνάλογος τοῦ κερφοῦ ποὺ θά εἶχε! Αἱ ὑποτελεῖς τοῦ χωροδεσπότη τῆς ἐπαρχίας Μαντελοῦ τῆς Βρετανίας ἦσαν ὑποχρεωμένοι τὴν παρουσίαν τῶν Χριστουγέννων καὶ τῆς Πεντηκστής νὰ γονατίζουν μπροστὰ στὸν Κύριον τοῦ καὶ νὰ τοῦ γυμνῶν τὴν σὺν τῶν ποδιῶν τοῦ. Μποροῦσαν ὅμως ν' ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὴν ὑποχρέωσιν αὕτη ἂν ἐπροσφεραν δύο καλοδουλεμένους γάλλους γιὰ τὴς γιορτῆς τῶν Χριστουγέννων ἢ ἕνα καλὸν ὁμοσπῶν σταφύλια καὶ ἕνα χρυσὸ ψαλίδι τὴν Πεντηκστή. Ὅλα αὐτὰ ὡς δειγμάτων σεβασμοῦ!

Κατὰ τὸν 17ον αἰῶνα ὁ ἀρχοντας τῆς Λαγκῆ, στὴν Πιναρδία ὑπεχρεῶναι τὴς γυναῖκες τῶν ὑπάρχον τοῦ νὰ κρατοῦν τὰ πόδια τῆς γυναικὸς τοῦ, κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων τοῦ. Μποροῦσαν ὅμως ν' ἀπορρίψουν τὴν ἐπιταγήν αὕτη, ἂν οἱ ἄνδρες τοῦς ἐδέχοντο νὰ δαροῦν ἀπὸ τὴς γυναῖκες τοῦς στὴν αὐτὴ τοῦ Πύργου τῆς Λαγκῆ, κατὰ τὸ δῶμα τῆς πρώτης ὄρας, τὴν ὁποῖαν πρῶτος ὁ φεουδάρχης τῆς πρώτης μερῆς τῶν γάμων τοῦ ἀπὸ δωματίου αὐτοῦ τὴν ἀπογαδεύοντο τοῦ!

Ὁ μέγας ἄρχων τοῦ δουκάτου τῆς Ροῦν ἀπαίτησε ἀπὸ τοὺς ὑπάρχον τοῦ μὴ μὴ καλὰ. Νὰ τοῦ φέρουν κάθε χρόνο τοῖα ἀγὰ καὶ τοῖτε πεντάρες. Αὐτὰ ὅμως ἐπρεπε νὰ προσφερῶν ἐπὶ πᾶσι σὲ ὅμα σφύμενον ἀπὸ ἐξ ἑκάστη, τὰ ὅσα κατόπιν ἐπῆς. Ὁ καυγᾶς λοιπὸν ἦταν γιὰ τὰ... βώδια!

Στὴ Βρετανίᾳ, οἱ κατωτέρωτες στὴν κλίμην Γερμανίᾳ καὶ ἐνοικίοντες τὸν δικαστικὸν τὸν φεουδαρχικὸν ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ χορεύουν μπροστὰ στὸν Ἀρχόντα τοῦς χορὸν ποὺ νὰ μὴν εἶναι χορευτὴ ἄλλοτε, νὰ τραγουδοῦν πρὶν τοῦς κατωτέρωτες γιὰ τὴν τοῦ σὲ μουσικὴ ποὺ νὰ μὴν τὴν εἶχε ἀκούσει ἄλλοτε! Ὁ Ἀρχοντας αὐτοῦς ἤθελε, βέβαια, νὰ ἐνθουσιάζῃ τὴς ὁρᾶς τέχνες!

Αὐτὰ τραβούσαν οἱ Γάλλοι. Οἱ ἐξευτελισμοὶ ὅμως αὐτοὶ καὶ τ' ἄλλα βάσανα ἐπῆσαν τὴν φρεσὴν ἀστυρὰ τῆς 14ης Ἰουλίου 1789. Ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασις, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν καταπολέμησιν τοῦ Λουδοβίκου 16ου, ἀπῆλθε τὴν γαῖαν ἀπὸ ἀρχόντας, εὐγενῆς καὶ χωροδεσπότης ποὺ ἀτιμάζαν τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἐγείνασε τὴν ἐλευθερίαν ἀπὸς Γάλλους.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣ ΑΛΛΑΙ

ΣΤΟ ΠΕΤΣΙ ΕΝΟΣ ΑΛΛΟΥ

«Ημιασε στά επιδόρπια, όταν ένας από τη συντροφιά έφερε τη συζήτηση στο θέμα του πνευματισμού. Μαγεία, καβαλισμός, σατανισμός, θεοσοφία, εσωτερικισμός, τα πέραν του τάφου, τα έντενθεν, τα εκείθεν, όλα διεσπάρωνοντο, εμπλέκοντο κι' εξεμπλέκοντο στον ζωηρό και ατέλειωτον αυτόν καυγά.

Τα μάτια των πνευματιστών εγυάλιζαν σαν από εσωτερική φωτιά, ενώ οι υλιστάι έσείχαναν δύσπιστα ή άρνητικά τους ώμους. «Όσο για τους ουδέτερους, ή στάσεις των ήταν άβυσσος. Περιτριζόντο να καταβάζουν βροχιόδον ποτήρια ούισκυ και πιπεριαν.

«Αν ρωτάτε και για μένα, ήμουν ταυτόχρονα πνευματιστής και υλιστής αλλά πρό πάντων ουδέτερος.

Στό μεταξύ ό Ζάν Φουριέ γύρισε την κουβέντα στον βουδδισμό και στη μετεμύχωση.

Μεταξύ εκείνων που διεκρίνοντο για τη σιωπή τους θα σημειώσω ιδιαίτερα τον καλό μας φίλο, τον Αμερικανό Χάρου Κοράντο.

Κι' εσύ Χάρου, τον ρώτησε ένας, πιστεύεις στη μετεμύχωση;

«Αν θέλετε να πώσω κάτω ξέρω, μιλήστε μου γι' αυτό τό ζήτημα. Μου θυμίζει την πιο τρομερή ιστορία της ζωής μου.

— !!! ; ; ; άνεκράζαμεν όλοι μαζί.

«Ω, για τό Θεό εξακολούθησε ό Χάρου με άγνωση, μιν κά- νετε λόγο περί της μεταβίβασης

του «εγώ».

— !!!...!!!, έμεινίναμε.

«Όπως σας βλέπω και με βλέπετε εγώ είχα μία ήμερα όλα- κρη στο Παρίσι μέσα στο σώμα ενός άλλου, ενός άλλου που ούτε τον ήξερα ούτε τον είχα δει ποτέ μου! Τό νομίζετε εύχαριστο αυτό!

— Διηγείσου μας τό, Χάρου!

Κι' ό Χάρου ευχρηστήθη να μάς τό διηγηθή.

«Είπ' ένας χρόνος πάνω — κάτω.

«Όπως άπόψε, περάσαμε όλη τη νύχτα στο σπντι ενός φίλου στο Καρτιέ Λατέν κοιβε- ντιάζοντας για ύπερφυσικά πράγ- ματα.

«Είχαμε κάμη τό τραπέζι, είχαμε καλέση τό πνεύματα. Πρέπει να πιστέψη κανείς πως δεν θάγουν πολλές δουλειές εκεί πάνω στον άλλο κόσμο, γιατί στην πρώτη μας πρόσκλη- ση όλοι αυτοί οι κύριοι, ό Ομη- ρος, ό Αλκιμάδης, ό Ιούλιος Καίσαρ, ό Λουδοβίκος Φίλιπ- πος κι' ό Μακαρίτης Τουρινέλ, προθυμοποιήθηκαν ν' άνοιξουν κουβεντολόγιο μαζί μας.

Νεοφερμένος καθώς ήμουν στο Παρίσι, συγκινήθηκα πολύ άπ' αυτά τό πράγματα και την αυγή έθεώρησα καλό να τό σά- σω άλλά — Γαλλικά.

«Νά σας πώ πως δεν είχα πη τίποτα στις ώρες της «συνε- δριάσεως», θά ήταν ξεπίστοτο ψέμμα. Νά μιν τό πολυλογώιτε λοιπόν, όταν με κτύπησε ό θρο- σερός αέρας του δρόμου, έννοιωσα πως ήμουν καλά γινωμένος.

«Κατέβηκα τό δρόμο που είταν μπροστά μου. Έφτασα στο Σαιν — Ζακ κι' εφρέθηκα χωρίς κι' εγώ να τό καταλάβω πως μπρο- στά στο Νεκροταφείο. Πως μου ήλθ' εκείνη τη στιγμή ή επιθυμία να ιδώ πρωί — πρωί τό άγνωστο πτώματα που άποθνεύουν εκεί μέσα ούτε κι' εγώ δεν ξέρω.

«Άλλά τί φοβία!... Τό πρώτο που είδα πάνω στά μαρμαρένια τραπέζια τίνας ήταν νομίζετε ;... Τής φιλενάδας που είχα τότε, μιας μικρής μολιστρούλας.

«Τρομερό θέαμα!

«Τρέμοντας έτρεξα στο γραφείο του επιστάτη.

— Κύριε, του είπα, εκείνη τη νέα τη γνωρίζω.

— Περιστόν, μου απάντησε! Ξέρουμε ποιά είναι, εφρέξαμε γράμματα στις τοίκες της. Σ' ένα άπ' αυτά γράφει ότι πνίχθηκε μαζί με τον φίλο της.

— Άλλά ό φίλος της είπ' εγώ!...

— Όχι, κύριε, είπ' ό άλλος πνιγμένος, εκείνος πούχουμε στο διπλανό τραπέζι.

«Ό πόνος μου ήταν μεγάλος, αλλά δεν μπόρεσα να κρατήσω

την περιέργεια να πάω να ιδώ τό μούτρο του αντίχλου μου.

«Λοιπόν ξέρετε πούος ήτο ;...

«Όχι, δεν τό ξέρετε!

«Ήταν... εγώ, μάλιστα ε γώ!...

«Ένοιωσα στο κεφάλι μου κάτι σαν δυνατό ράγισμα. Ό μα- καρίτος που κοίτουταν μπροστά μου, ήταν ό έ α υ τ ός μ ο υ κι' τά ρούχα του ήταν τ ά δ ι κ ά μ ο υ !

«Εσφίχτηκα για να κρατήσω την ήρεμία μου κι' είπα στον επιστάτη όσο μπορούσα ψυχραιμότερα :

«Πόσο πολύ μου μοιάζει αυτός ό νέος! Πώς τό βρίζετε;

«Ό επιστάτης μ' εζύτταξε καλά κι' έβαλε τό γέλιο.

— Σας μοιάζει όσο εγώ μοιάζω του Πάπα!

«Έτρεξα σ' έναν καθρέφτη και τί βλέπω ;... Ήμουν ένας νέος παχύς με... φαβορίτες!

«Όπως είνε γνωστόν σ' όλη την οικογένειά, ό φίλος μας Χάρου Κοράντο είνε αδύνατος σαν μακαρόνι και ξυρίζεται κάθε πρωί ως τό μακάριο.

«Έφρεξα μία ματιά στά ρούχα μου. Φορούσα ένα γκριζό κο- στούμι με μεγάλα καρσώ, που δεν ένθυμοίμαι να φορέσα ποτέ μου τέτοιο πράμα. Τά μπλιέτια πούσαν στο πορτοφόλι μου είχαν τ ό - νομα ενός Ίσπανου που ούτε τό- χα ξανακούση!

«Ήμουν ψόφιος για όνο, άλ- λά που να πάω να κοιμηθώ! Στο σπίτι μου ; Στο δικό του ; Στο δικό μου δεν θά μ' άφηναν να κοι- μέ!

Στό δικό του τί θάλεγα στη γυναι- κά του, στα παιδιά του, άφού έ- σπανικά δεν ήξερα ούτε λέξη!

«Είπατα είχα τη διεύθυνσή του, τό δρόμο, τον αριθμό! Άλλά τό πά- τωμά ; Μπορούσα να ρωτήσω τό θυρωρό, θά μου πηξε! μά δεν θά μ' έπερνε για τρελλό!

«Εδοκίμασα πολλές στενοχώριες στη ζωή μου, ποτέ όμως τόση όση εκείνη την ήμερα.

«Πήγα στά μέρη όπου συνηθί- ζα να συνάξω... Κανένας φυσικά δε με γνώρισε. Άλλοι όμως άγνωστοί μου μ' έχαμετοσαν, μολοφγαν τό χέρι, μου μιλούσαν για ένα σοφό μυστηριώδη πράγμα, κι' ό Θεός ξέρει τί άπάντησε τους έδινε.

«Όταν πήγα να πιώ κάτι στο Κα- φέ ντε λα Παί, ένα γκαρσόνι πού- φρε άμέσως να διαβάσω την «Ε- πόκα» της Μαρτίτης. Ύστερα δύο κύριοι που περνούσαν μ' άμαξή, καθώς μ' είδαν κατέβηκαν κι' ό ένας άπ' αυτούς μου έδωσε γρή- γορα — γρήγορα — ένα χλομό- πηλο που σέκλεισε ξαφνικά τό πρόσωπο του που τον, κλειδωσε την πόρτα που έβλεπε στο διάδρομο, και εξακολούθησε :

— Για θυμήσου, παιδί μου, τί τρομερές, τί παχρές μέρες περάσαμε τον Ίανουάριο του 1919.

Μου φαίνεται σά νάτανε χτές... θυμήσου πως όταν άπολύθηκες, με τί βοήθεια του Θεού, άπ' τό στρατό και γύρισε σπίτι σου, δε βρήκες τί συντροφό σου, δε βρήκες εκείνη που έπρεπε να σε πε- ριμένει.

— Μά...έκανε να πει ή Κα Πελλιέ.

Αντίκρισε όμως τό σοβαρό βλέμμα του άντρός της, και δεν άπό- ρωσε τό λόγο της. Και ό κ. Πελλιέ εξακολούθησε, άδυστηρά, τό θυμωμένο κατηγορητήριο του έναντίον κ ε ε ι ν ης που περιμενε στο σαλόνι...

Στις άρχές του 1916, ή Κα Λουκία Πελλιέ, πήρε άπ' τό σύζυγό της τό Σέργιο την άδεια ναλαβεί ύπηρεσία στο στρατιωτικό νο- μομαείο του Μπλουά. Έκεί γνωρίστηκε με κάποιο Ισπανό τραυμα- τιστή, έθελοντή στο γαλλικό στρατό, με τον ώραιό Κονζάκ. Ύστερα από τρεις μήνες, είχε γίνει ή μικρή του φιληνάδα. Έβλεπαν μαζί ως τό 1918, όποτε έστειλε κι' ένα γράμμα στο πενθερό της, στο οποίο του έλεγε πως δε θά έπιστρέφε ποτέ σπίτι. Συγχρόνως έ- γράφε και στο Σέργιο. Του έλεγε πως αυτόν μονάχα είχε αγαπή- σει και θάγατοίσε στη ζωή της. Μά τό πάθος της για τον Ίσπανό είνε ανώτερο των δυνάμεών της. «Ω! πόσες φορές ό Σέργιος κι' ή γυναίκα μου διάβασαν μαζί αυτό τό γράμμα — κρυφά άπ' τό γέρο που είχε καταρραστεί τη νύχτα του — χίνοντας μαζί μαύρα δάκρυα για την εξαφάνιση της Λουκίας, που γέμισε άλλοτε χαρά τό σπι-

τι παχρές μέρες περάσαμε τον Ίανουάριο του 1919.

Μου φαίνεται σά νάτανε χτές... θυμήσου πως όταν άπολύθηκες, με τί βοήθεια του Θεού, άπ' τό στρατό και γύρισε σπίτι σου, δε βρήκες τί συντροφό σου, δε βρήκες εκείνη που έπρεπε να σε πε- ριμένει.

— Μά...έκανε να πει ή Κα Πελλιέ.

Αντίκρισε όμως τό σοβαρό βλέμμα του άντρός της, και δεν άπό- ρωσε τό λόγο της. Και ό κ. Πελλιέ εξακολούθησε, άδυστηρά, τό θυμωμένο κατηγορητήριο του έναντίον κ ε ε ι ν ης που περιμενε στο σαλόνι...

Στις άρχές του 1916, ή Κα Λουκία Πελλιέ, πήρε άπ' τό σύζυγό της τό Σέργιο την άδεια ναλαβεί ύπηρεσία στο στρατιωτικό νο- μομαείο του Μπλουά. Έκεί γνωρίστηκε με κάποιο Ισπανό τραυμα- τιστή, έθελοντή στο γαλλικό στρατό, με τον ώραιό Κονζάκ. Ύστερα από τρεις μήνες, είχε γίνει ή μικρή του φιληνάδα. Έβλεπαν μαζί ως τό 1918, όποτε έστειλε κι' ένα γράμμα στο πενθερό της, στο οποίο του έλεγε πως δε θά έπιστρέφε ποτέ σπίτι. Συγχρόνως έ- γράφε και στο Σέργιο. Του έλεγε πως αυτόν μονάχα είχε αγαπή- σει και θάγατοίσε στη ζωή της. Μά τό πάθος της για τον Ίσπανό είνε ανώτερο των δυνάμεών της. «Ω! πόσες φορές ό Σέργιος κι' ή γυναίκα μου διάβασαν μαζί αυτό τό γράμμα — κρυφά άπ' τό γέρο που είχε καταρραστεί τη νύχτα του — χίνοντας μαζί μαύρα δάκρυα για την εξαφάνιση της Λουκίας, που γέμισε άλλοτε χαρά τό σπι-

τι παχρές μέρες περάσαμε τον Ίανουάριο του 1919.

Μου φαίνεται σά νάτανε χτές... θυμήσου πως όταν άπολύθηκες, με τί βοήθεια του Θεού, άπ' τό στρατό και γύρισε σπίτι σου, δε βρήκες τί συντροφό σου, δε βρήκες εκείνη που έπρεπε να σε πε- ριμένει.

— Μά...έκανε να πει ή Κα Πελλιέ.

Αντίκρισε όμως τό σοβαρό βλέμμα του άντρός της, και δεν άπό- ρωσε τό λόγο της. Και ό κ. Πελλιέ εξακολούθησε, άδυστηρά, τό θυμωμένο κατηγορητήριο του έναντίον κ ε ε ι ν ης που περιμενε στο σαλόνι...

Στις άρχές του 1916, ή Κα Λουκία Πελλιέ, πήρε άπ' τό σύζυγό της τό Σέργιο την άδεια ναλαβεί ύπηρεσία στο στρατιωτικό νο- μομαείο του Μπλουά. Έκεί γνωρίστηκε με κάποιο Ισπανό τραυμα- τιστή, έθελοντή στο γαλλικό στρατό, με τον ώραιό Κονζάκ. Ύστερα από τρεις μήνες, είχε γίνει ή μικρή του φιληνάδα. Έβλεπαν μαζί ως τό 1918, όποτε έστειλε κι' ένα γράμμα στο πενθερό της, στο οποίο του έλεγε πως δε θά έπιστρέφε ποτέ σπίτι. Συγχρόνως έ- γράφε και στο Σέργιο. Του έλεγε πως αυτόν μονάχα είχε αγαπή- σει και θάγατοίσε στη ζωή της. Μά τό πάθος της για τον Ίσπανό είνε ανώτερο των δυνάμεών της. «Ω! πόσες φορές ό Σέργιος κι' ή γυναίκα μου διάβασαν μαζί αυτό τό γράμμα — κρυφά άπ' τό γέρο που είχε καταρραστεί τη νύχτα του — χίνοντας μαζί μαύρα δάκρυα για την εξαφάνιση της Λουκίας, που γέμισε άλλοτε χαρά τό σπι-

τι παχρές μέρες περάσαμε τον Ίανουάριο του 1919.

Μου φαίνεται σά νάτανε χτές... θυμήσου πως όταν άπολύθηκες, με τί βοήθεια του Θεού, άπ' τό στρατό και γύρισε σπίτι σου, δε βρήκες τί συντροφό σου, δε βρήκες εκείνη που έπρεπε να σε πε- ριμένει.

— Μά...έκανε να πει ή Κα Πελλιέ.

Αντίκρισε όμως τό σοβαρό βλέμμα του άντρός της, και δεν άπό- ρωσε τό λόγο της. Και ό κ. Πελλιέ εξακολούθησε, άδυστηρά, τό θυμωμένο κατηγορητήριο του έναντίον κ ε ε ι ν ης που περιμενε στο σαλόνι...

Στις άρχές του 1916, ή Κα Λουκία Πελλιέ, πήρε άπ' τό σύζυγό της τό Σέργιο την άδεια ναλαβεί ύπηρεσία στο στρατιωτικό νο- μομαείο του Μπλουά. Έκεί γνωρίστηκε με κάποιο Ισπανό τραυμα- τιστή, έθελοντή στο γαλλικό στρατό, με τον ώραιό Κονζάκ. Ύστερα από τρεις μήνες, είχε γίνει ή μικρή του φιληνάδα. Έβλεπαν μαζί ως τό 1918, όποτε έστειλε κι' ένα γράμμα στο πενθερό της, στο οποίο του έλεγε πως δε θά έπιστρέφε ποτέ σπίτι. Συγχρόνως έ- γράφε και στο Σέργιο. Του έλεγε πως αυτόν μονάχα είχε αγαπή- σει και θάγατοίσε στη ζωή της. Μά τό πάθος της για τον Ίσπανό είνε ανώτερο των δυνάμεών της. «Ω! πόσες φορές ό Σέργιος κι' ή γυναίκα μου διάβασαν μαζί αυτό τό γράμμα — κρυφά άπ' τό γέρο που είχε καταρραστεί τη νύχτα του — χίνοντας μαζί μαύρα δάκρυα για την εξαφάνιση της Λουκίας, που γέμισε άλλοτε χαρά τό σπι-

τι παχρές μέρες περάσαμε τον Ίανουάριο του 1919.

Μου φαίνεται σά νάτανε χτές... θυμήσου πως όταν άπολύθηκες, με τί βοήθεια του Θεού, άπ' τό στρατό και γύρισε σπίτι σου, δε βρήκες τί συντροφό σου, δε βρήκες εκείνη που έπρεπε να σε πε- ριμένει.

— Μά...έκανε να πει ή Κα Πελλιέ.

Αντίκρισε όμως τό σοβαρό βλέμμα του άντρός της, και δεν άπό- ρωσε τό λόγο της. Και ό κ. Πελλιέ εξακολούθησε, άδυστηρά, τό θυμωμένο κατηγορητήριο του έναντίον κ ε ε ι ν ης που περιμενε στο σαλόνι...

Στις άρχές του 1916, ή Κα Λουκία Πελλιέ, πήρε άπ' τό σύζυγό της τό Σέργιο την άδεια ναλαβεί ύπηρεσία στο στρατιωτικό νο- μομαείο του Μπλουά. Έκεί γνωρίστηκε με κάποιο Ισπανό τραυμα- τιστή, έθελοντή στο γαλλικό στρατό, με τον ώραιό Κονζάκ. Ύστερα από τρεις μήνες, είχε γίνει ή μικρή του φιληνάδα. Έβλεπαν μαζί ως τό 1918, όποτε έστειλε κι' ένα γράμμα στο πενθερό της, στο οποίο του έλεγε πως δε θά έπιστρέφε ποτέ σπίτι. Συγχρόνως έ- γράφε και στο Σέργιο. Του έλεγε πως αυτόν μονάχα είχε αγαπή- σει και θάγατοίσε στη ζωή της. Μά τό πάθος της για τον Ίσπανό είνε ανώτερο των δυνάμεών της. «Ω! πόσες φορές ό Σέργιος κι' ή γυναίκα μου διάβασαν μαζί αυτό τό γράμμα — κρυφά άπ' τό γέρο που είχε καταρραστεί τη νύχτα του — χίνοντας μαζί μαύρα δάκρυα για την εξαφάνιση της Λουκίας, που γέμισε άλλοτε χαρά τό σπι-

τι παχρές μέρες περάσαμε τον Ίανουάριο του 1919.

Μου φαίνεται σά νάτανε χτές... θυμήσου πως όταν άπολύθηκες, με τί βοήθεια του Θεού, άπ' τό στρατό και γύρισε σπίτι σου, δε βρήκες τί συντροφό σου, δε βρήκες εκείνη που έπρεπε να σε πε- ριμένει.

— Μά...έκανε να πει ή Κα Πελλιέ.

Αντίκρισε όμως τό σοβαρό βλέμμα του άντρός της, και δεν άπό- ρωσε τό λόγο της. Και ό κ. Πελλιέ εξακολούθησε, άδυστηρά, τό θυμωμένο κατηγορητήριο του έναντίον κ ε ε ι ν ης που περιμενε στο σαλόνι...

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΩΛΗΣ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΣΕΡΩ

— Ό κύριος Σέργιος σηκώθηκε ;

— Μάλιστα, κύριε.

— Πές του, σε παρακαλώ, πως τον περιμένω εδώ.

— Ό ύπνερτης έτοιμαζόταν να φύγη, όταν ό κύριος τον ξαναρώ- ησε :

— Δέ μου λές, αλήθεια, εκείνη ή κυρία περιμένει άκόμα στο σαλόνι :

— Μάλιστα, κύριε.

— Ό κ. Πελλιέ σκέφθηκε λίγο και εξακολούθησε με ψυχρή φωνή :

— Πούσε την έφερε δώ ;

— Ένα άμάξι από τό Σουμπίζ. Περιμένει έξω άπ' την πόρτα.

— Η κυρία δεν άφησε τον άμαξά να μπη στην αυλή.

— Ό κ. Πελλιέ χαμήλωσε τό κεφάλι του. Αισθάνθηκε κάποιο δυνατό κλονισμό!... Μά, ξαναστύλωσε τό κορμί του και είπε :

— Πές του κυρίου Σεργίου πως τον παραλώ να κατέβη κάτω μιά στιγμή. Έχω κάτι σοβαρό να του πώ.

— Κ' ένώ ό ύπνερτης άπομακρύνονταν, ό γέρος διευθύνθηκε στο διαμέρισμα της γυναίκας του και είπε σιγά — σιγά, μπανίζοντας την πόρτα :

— Μπορώ να σου πώ δυό λόγια ;

— Και όταν ή κ. Πελλιέ παρουσιάστηκε μπροστά του, την παρακά- λωσε να κλείση την πόρτα, για να μην τους άκούσουν. Και τότε της είπε με την άτάραχη — δεσποτική — φωνή του :

— Είπε κάτω, στο σαλόνι, και περιμένει...

— Πούσε ;... Μήπως ή... Λουκία ;

— Είχανε πέντε χρόνια να προφέρουν αυτό τόνομα.

— Ναι! Η Λ ο υ κ ι α .

— Η κ. Πελλιέ σταύρωσε τά χέρια της, ψι- θυρίζοντας :

— Θε μου! Θε μου!... Και τί θά κάνου- με τώρα ;

— Ειδοποίησα τό Σέργιο. Δέ θά τη δεχτή.

— Τό ξέρει λοιπόν πως εκείνη είνε δώ ;

— Όχι, — άποκρίθηκε ό κ. Πελλιέ, κου- νώντας άργά τό κεφάλι του. — Μά δέ θά τη δεχτή. Πρό όκτω ήμερών μου έστειλε εκείνη ένα γράμμα, για να...

— Η στιγμή εκείνη πηγε στο δωμάτιο και ό Σέργιος. Ήταν ένας νέος άξιωματικός.

— Χαίρετος τον πατέρα του και πήγε κ' έκα- τος κοντά στη μητέρα του — ή οποία τον αγάπησε άμέσως, κλαίνοντας :

— Παιδί μου, παιδάκι μου!... Άγαπη- μένο μου παιδί!... Έ κ ε ι ν η είνε δώ!...

— Ό Σέργιος άναπήδησε άπ' τη θέση του, κοίταξε τον πατέρα του κι' ύστερα έστρεψε γύ- ρο του, μία ματιά, σά να περιμενε να δει τη Λουκία στο δωμάτιο.

— Είπε στο σαλόνι, είπε τότε ό κ. Πελλιέ. Κάτσε, παιδί μου, να μιλήσουμε σοβαρά. Πρέπει να αποφασίσουμε τί σάσι θά τηρή- σουμε.

— Και, χωρίς να δώση προσοχή στάναφυλ- λιά της γυναίκας του ούτε και στη χλομό- τηρα που σέκλεισε ξαφνικά τό πρόσωπο του που τον, κλειδωσε την πόρτα που έβλεπε στο διάδρομο, και εξακολούθησε :

— Για θυμήσου, παιδί μου, τί τρομερές, τί παχρές μέρες περάσαμε τον Ίανουάριο του 1919.

Μου φαίνεται σά νάτανε χτές... θυμήσου πως όταν άπολύθηκες, με τί βοήθεια του Θεού, άπ' τό στρατό και γύρισε σπίτι σου, δε βρήκες τί συντροφό σου, δε βρήκες εκείνη που έπρεπε να σε πε- ριμένει.

— Μά...έκανε να πει ή Κα Πελλιέ.

Αντίκρισε όμως τό σοβαρό βλέμμα του άντρός της, και δεν άπό- ρωσε τό λόγο της. Και ό κ. Πελλιέ εξακολούθησε, άδυστηρά, τό θυμωμένο κατηγορητήριο του έναντίον κ ε ε ι ν ης που περιμενε στο σαλόνι...

Στις άρχές του 1916, ή Κα Λουκία Πελλιέ, πήρε άπ' τό σύζυγό της τό Σέργιο την άδεια ναλαβεί ύπηρεσία στο στρατιωτικό νο- μομαείο του Μπλουά. Έκεί γνωρίστηκε με κάποιο Ισπανό τραυμα- τιστή, έθελοντή στο γαλλικό στρατό, με τον ώραιό Κονζάκ. Ύστερα από τρεις μήνες, είχε γίνει ή μικρή του φιληνάδα. Έβλεπαν μαζί ως τό 1918, όποτε έστειλε κι' ένα γράμμα στο πενθερό της, στο οποίο του έλεγε πως δε θά έπιστρέφε ποτέ σπίτι. Συγχρόνως έ- γράφε και στο Σέργιο. Του έλεγε πως αυτόν μονάχα είχε αγαπή- σει και θάγατοίσε στη ζωή της. Μά τό πάθος της για τον Ίσπανό είνε ανώτερο των δυνάμεών της. «Ω! πόσες φορές ό Σέργιος κι' ή γυναίκα μου διάβασαν μαζί αυτό τό γράμμα — κρυφά άπ' τό γέρο που είχε καταρραστεί τη νύχτα του — χίνοντας μαζί μαύρα δάκρυα για την εξαφάνιση της Λουκίας, που γέμισε άλλοτε χαρά τό σπι-

τι παχρές μέρες περάσαμε τον Ίανουάριο του 1919.

Μου φαίνεται σά νάτανε χτές... θυμήσου πως όταν άπολύθηκες, με τί βοήθεια του Θεού, άπ' τό στρατό και γύρισε σπίτι σου, δε βρήκες τί συντροφό σου, δε βρήκες εκείνη που έπρεπε να σε πε- ριμένει.

— Μά...έκανε να πει ή Κα Πελλιέ.

Αντίκρισε όμως τό σοβαρό βλέμμα του άντρός της, και δεν άπό- ρωσε τό λόγο της. Και ό κ. Πελλιέ εξακολούθησε, άδυστηρά, τό θυμωμένο κατηγορητήριο του έναντίον κ ε ε ι ν ης που περιμενε στο σαλόνι...

Στις άρχές του 1916, ή Κα Λουκία Πελλιέ, πήρε άπ' τό σύζυγό της τό Σέργιο την άδεια ναλαβεί ύπηρεσία στο στρατιωτικό νο- μομαείο του Μπλουά. Έκεί γνωρίστηκε με κάποιο Ισπανό τραυμα- τιστή, έθελοντή στο γαλλικό στρατό, με τον ώραιό Κονζάκ. Ύστερα από τρεις μήνες, είχε γίνει ή μικρή του φιληνάδα. Έβλεπαν μαζί ως τό 1918, όποτε έστειλε κι' ένα γράμμα στο πενθερό της, στο οποίο του έλεγε πως δε θά έπιστρέφε ποτέ σπίτι. Συγχρόνως έ- γράφε και στο Σέργιο. Του έλεγε πως αυτόν μονάχα είχε αγαπή- σει και θάγατοίσε στη ζωή της. Μά τό πάθος της για τον Ίσπανό είνε ανώτερο των δυνάμεών της. «Ω! πόσες φορές ό Σέργιος κι' ή γυναίκα μου διάβασαν μαζί αυτό τό γράμμα — κρυφά άπ' τό γέρο που είχε καταρραστεί τη νύχτα του — χίνοντας μαζί μαύρα δάκρυα για την εξαφάνιση της Λουκίας, που γέμισε άλλοτε χαρά τό σπι-

τι παχρές μέρες περάσαμε τον Ίανουάριο του 1919.

Μου φαίνεται σά νάτανε χτές... θυμήσου πως όταν άπολύθηκες, με τί βοήθεια του Θεού, άπ' τό στρατό και γύρισε σπίτι σου, δε βρήκες τί συντροφό σου, δε βρήκες εκείνη που έπρεπε να σε πε- ριμένει.

— Μά...έκανε να πει ή Κα Πελλιέ.

Αντίκρισε όμως τό σοβαρό βλέμμα του άντρός της, και δεν άπό- ρωσε τό λόγο της. Και ό κ. Πελλιέ εξακολούθησε, άδυστηρά, τό θυμωμένο κατηγορητήριο του έναντίον κ ε ε ι ν ης που περιμενε στο σαλόνι...

Στις άρχές του 1916, ή Κα Λουκία Πελλιέ, πήρε άπ' τό σύζυγό της τό Σέργιο την άδεια ναλαβεί ύπηρεσία στο στρατιωτικό νο- μομαείο του Μπλουά. Έκεί γνωρίστηκε με κάποιο Ισπανό τραυμα- τιστή, έθελοντή στο γαλλικό στρατό, με τον ώραιό Κονζάκ. Ύστερα από τρεις μήνες, είχε γίνει ή μικρή του φιληνάδα. Έβλεπαν μαζί ως τό 1918, όποτε έστειλε κι' ένα γράμμα στο πενθερό της, στο οποίο του έλεγε πως δε θά έπιστρέφε ποτέ σπίτι. Συγχρόνως έ- γράφε και στο Σέργιο. Του έλεγε πως αυτόν μονάχα είχε αγαπή- σει και θάγατοίσε στη ζωή της. Μά τό πάθος της για τον Ίσπανό είνε ανώτερο των δυνάμεών της. «Ω! πόσες φορές ό Σέργιος κι' ή γυναίκα μου διάβασαν μαζί αυτό τό γράμμα — κρυφά άπ' τό γέρο που είχε καταρραστεί τη νύχτα του — χίνοντας μαζί μαύρα δάκρυα για την εξαφάνιση της Λουκίας, που γέμισε άλλοτε χαρά τό σπι-

τι παχρές μέρες περάσαμε τον Ίανουάριο του 1919.

Μου φαίνεται σά νάτανε χτές... θυμήσου πως όταν άπολύθηκες, με τί βοήθεια του Θεού, άπ' τό στρατό και γύρισε σπίτι σου, δε βρήκες τί συντροφό σου, δε βρήκες εκείνη που έπρεπε να

Ὁδοντόπαστα ιδεώδης. Λευκαίνει τοὺς ὀδόντας, στερεώνει καὶ τονώνει τὰ οὐλα. Εὐρίσκεται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεία.

ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΕΣΘΕ
ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΗΜΗΣ ΠΡΟΪΟΝΤΑ

Σάπων
Βυρσίματος
Σάπων
Ὁδοντίων
Καλλυντικός
Σάπων
COLD CREAM
Ὁδοντόπαστα
Ψήκτρα
Ὁδοντίων

GIBBS

Ἀπομιμήσεις
τῶν προϊόντων μας
ἔγιναν εἰς ὅλον τὸν
κόσμον. Αἱ ἀπομι-
μήσεις διωκόμεναι
οὐδέποτε ἐφθασαν
τὰ πρωτότυπα.

Διὰ νὰ ἔχετε
τὰ τέλεια προϊόντα
μεταχειρίζεσθε
τὰ γνήσια

GIBBS

ΓΙΠΣ
Οἶκος
ἱδρυθεὶς
ἐν ἔτει
1712

ἈΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΚΑΙ ΑΠΟΘΗΚΑΡΙΟΙ

Ι. & Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ 5, ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ, — ΑΘΗΝΑΙ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Μητροπόλεως & Ρογκότη.

ΠΑΝΤΟΥ ΟΠΟΥ ΚΑΙ ΑΝ ΥΠΑΓΗΤΕ ΕΧΕΤΕ ΜΟΥΣΙΚΗΝ

Τὸ ΝΤΕΚΚΑ εἶνε τὸ καλλίτερον ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντα φορητὰ γραμμόφωνα. Εἶνε τόσο ἐλαφρὸν καὶ διαστάσεων τόσο περιορισμένων καθὼς καὶ τόσο στερεᾶς κατασκευῆς, ὥστε ἀντέχει εἰς κάθε ταξίδι καὶ εἶνε ἀμετάβλητον εἰς κάθε κλίμα. Εἰς μουσικὴν ἀπόδοσιν κατ' οὐδὲν ὕστερεί, κέκμηται δὲ τὴν ἔντασιν τῆς φωνῆς τῶν μεγαλειτέρων καὶ ἀκριβοτέρων γραμμόφωνων.

Πωλεῖται εἰς τὰ κυριώτερα Μουσικὰ Καταστήματα

DECCA

Τὸ Φορητὸν Γραμμόφωνον.

Κατασκευὴ ἐργοστασίου DECCA

32, Worship Street

LONDON England E. C. 2.

9 σχήματα, 2 μέγεθος

Ζητήσατε εἰκονογραφημένον κατάλογον καὶ πληροφορίας ἀπὸ τὸν ἀντιπρόσωπον διὰ τὴν Ἑλλάδα

ΣΥΜΕΩΝ Π. ΚΟΥΝΙΩΤΗΣ

23-Μεγ. Ἀλεξάνδρου

— ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ —

ΔΩΡΑ ΜΕ ΓΟΥΣΤΟ

ΔΩΡΑ ΔΙΑ ΓΑΜΟΥΣ

ΔΩΡΑ ΔΙ' ΕΟΡΤΑΣ

ΑΝΘΗ - ΦΥΤΑ - ΒΑΖΑ

ΑΓΓ. Δ. ΑΓΑΛΙΩΤΗΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΣΤΑΔΙΟΥ & ΕΔΟΥΑΡΔΟΥ ΛΩ ΓΩΝΙΑ

ΔΩΡΕΑΝ

10.000 ξυριστικά μηχανάκια EBER-PENTY 10.000 Πληρώνετε μόνον δραχμάς 36 διὰ τῆς ἑξ. λάμες καὶ λαμβάνετε μίαν μηχανήν ΔΩΡΕΑΝ. Σύστημα ἀσφαλείας — Δὲν κόπτεσθε ποτέ.

American Safety Razor Corporation

Κεντρικὴ Ἀποθήκη:

ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΝΟΥΣΑΚΗ

ΟΔΟΣ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ ΑΡΙΘ. 42

— ΑΘΗΝΑΙ —

ΑΣΚΛΗΠΕΙΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΙΑΤΡΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ Π. ΠΡΙΦΤΗΣ

Παλσίον τῆς Κυανῆς Ἀκτῆς καὶ εἰς μαγευτικὴν τοποθεσίαν τοῦ περικυβερνοῦμενου Βελανιδιᾶς ἤχησε τὰς ἐργασίας τοῦ θεραπευτηρίου.

Γίνονται δεκτοὶ ἀσθενεῖς πάσχοντες ἐκ παθήσεων τῶν δερμάτων, κ. τ. λ. ὡς ἐπίσης καὶ ἀναρρωνύοντες. Πλήρης ὑγεινὴ καὶ ἐπιτυχὴ ἀγωγή.

Ἀεροθεραπεία, ὑδροθεραπεία, ἡλιοθεραπεία, διαμνηθὲς ἀντισηπικὴ ἐκλεκτή.

Ἀποκλείονται ἀσθενεῖς πάσχοντες ἐκ μολυμῶν καὶ ἀσθενεῖς ἐκ πνευμονικῆς φυματιώσεως.

Πληροφορίαι ἀποστέλλονται εἰς τοὺς αἰτοῦντας παρὰ τοῦ τοῦ κ. Σ. Πρίφτη ἐν Σπάτα Ἀττικῆς καὶ δίδονται εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «Μπουκέτου».